Akbaba

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at ⋆ Konfor ⋆ Leziz yemek bakımından

En müşkilpesent yolcuları dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler..

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ : 1.500.000, — Türk Lirası

Yangın
Kara ve Deniz Nakliyatı
Kaza
Hayat

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44653
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri ve	
	Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	**5915**

Telgraf adresi

İmtiyaz—İstanbul

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Camlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Server Bedi, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nurünnisa Ersan...
Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinççağ, Cemil, Sinan, Selma Emiroğlu, Fuat Ylımaz, Metin Gökçe...
Teknik Sekreter :
İlhan Selçuk
★
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer
★

Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş.
Yabancı memleketlere : Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
Sayısı: 50 kuruş
Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL
[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]
Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
★
Telefon
21811

SÜMERBANK

7 Mayıs 1953

Akbaba

Sayı : 60 — Cilt : 3 — 7 MAYIS 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

Yaz geliyor!

Fıkara babası yaz, değil mi? Avucunuzu yalayın. O güler yüzlü, pembe yanaklı, kanı sıcak, gönlü ganî baba, Birinci Dünya Harbinde şehid oldu!

Ben, o güzel, o tatlı, o gamsız yazların sonuna yetiştim. Ekmeğin kilosu 30 kuruş değil, okkası 30 paraydı o zaman.

Nasıl mı eğlenirdik? Ya bahçedeki can eriğinin dalına tırmanarak, ya bostan kuyusunun başında, tahta olukta soğutulmuş taze marul yapraklarında bütün bir baharı tadarak!

Kadın, ipek maşlah ve hesap işlemeli ince başörtüsü içinde bir masal meyvası idi!

Plâjda, sıcak kumdan taşmış pembe kalçaya, altın ayvası göbeğe değil, kafes deliğinde parlayan bir göze, aralık pencereden savrulan delişmen bir kahkahaya âşık olurduk!

Yılda bir, kapının önünde bir araba dururdu. Ağızlarından, gizli bir yumağın beyaz, ıslak ipliklerini sağan iki öküzün çektiği bir araba... Tencerelerde patlıcan dolamlariyle irmik helvaları, tepsilerde peynirli pideler.. Ya Alemdağına gidilirdi, ya Büyük Çamlıcaya...

Her yıl modası geçen otomobil yoktu. Her yaz biçimi değişen mayo da...

Kendi evimizde, kendi aramızda mes'ud olmayı bilirdik...

O zaman yaz, sıcak nimetini, insanlara eşit dağıtan şefkatli bir baba, fıkara babası idi.

Nur içinde yatsın!

Akbaba

Hıdırellez mânileri

Bahar geçer yaz olur,
Feneryolu toz olur,
Bize giderdik ammâ
Korkarım ki söz olur!

★

Gönlüm bebek memede,
Hep seni beklemede!
Attın beni başından,
Döndüm tıpkı Samed'e!

★

Dört yaralı, bir vefat,
Yetiş Emin Kalafat!
Verdi eski kabine
Yüzde elli telefat!

★

Arpa olup ekilsem,
Buğday olup çekilsem,
Bir öpücük hakkı var
Aşkına ben kefilsem!

★

Geziyor kucak kucak,
Kaçıyor bucak bucak..
Bir eğitim dersi ver
Şuna da kuzum Burçak!

★

Korkma çelme çelenden,
Sırtı yere gelenden!
Kendi düşen ağlamaz,
Öğren Ferit Melen'den!

FİSKE

Affet

Bir film gösteriliyor: Akça pakça, etli butlu bir bayan, yatıyor, kalkıyor. Giyiniyor, soyunuyor. Banyoda yarı çıplak, sabunlanıyor, yıkanıyor... Sonra bu millî filmin adı: Affet Beni Allahım!

Hayır, bu isim yanlıştır. (Affet Beni Allahım) değil (Affet Bizi Allahım!) demek lâzım... Çünkü Neriman Köksal hanım yalnız kendisi günaha girmiyor, müşterileri de günaha sokuyor!

Nasıl olur?

İran Polis Müdürünü dağa kaldırıp boğanları İran polisi üç günde enseledi...

Tuhaf değil mi? Hiç münasebet yok ama, aklıma bizim Sarıyer cinayeti geliverdi!

Cüceler!

İstanbula bir Cüceler revüsü geldi. Sanki pek lâzımmış gibi.. Ayol, bizim, tütünden, incirden, üzümden sonra başlıca ihracat mallarımızdan biri de cüce değil mi?

İşte bir tanesi hâlâ Amerikada!

Esti nesîm-i nevbahar. Âçıldı güller subh-u dem!..

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

ON İKİİNCİ FASLIN DEVAMI

(Kapı vurulur, içeriye mahallenin eskilerinden Tenekeci Hayimaçi girer. Bir müddettenberi dükkânını kapamış, tefecilik yapmaktadır. Hattâ bir rivayete göre, Amerikada akrabası olanlara kaçak döviz gönderdiği söylenmektedir. Uzun, çatal sakallı, iri burunlu, hafif kanbur ve çok şakacıdır.)

Hayimaçi — Hayirli sabahlar, Karayoz efendi! Hayirli sabahlar, Hacivat Çelebi!

Karagöz — **(Hacivatla)** Hayırlı sabahlar, Hayimaçi! **(Karagöz yalnız)** Ay sen, yaşıyor musun? Ben seni öldü sanıyordum, yahu! Hatırıma gedikçe: Toprağı bol olsun! diye dua bile ediyordum!

Hayimaçi — Yinem duani eksik etma! Ondan zarar yelmez! Ulmaya yelince: masrafli iş be Karayoz efendi! Bu sirada olüp da mas rafa yireceğine, ucuz tarafindan yaşa, bitsin!

Karagöz — Akıllı adamsın Hayimaçi, işin kolayını bulmuşsun!

Hayimaçi — Uzun etma, yoruyorum ki, sen da benin kadar akillisin!

Karagöz — Nerede akıl bende? Aklım olsa zengin olurdum!

Hayimaçi — Vaz yeç! Ne yapacaksin zengin olup da, rahatin bozulacak!

Karagöz — Zengin olunca rahatım neye bozulsun, Hayimaçi? Asıl o zaman rahat ederim!

Hayimaçi — Yok be! Fukaraliğa çoktanberi alişiksin! Sana da bir zararı dokunmuyor. Yeçinip yidiyorsun! Bakalim zenginliğe alışabilecek misin?

Karagöz — Neye alışamıyayım? Alışmak güç mü, Hayimaçi?

Hayimaçi — Yüç elbetta!

Karagöz — Bana hiç öyle görünmüyor!

Hayimaçi — Sana oyle yorunmez ama, yüç!

Karagöz — Nesi güç?

Hayimaçi — Ağnatayim: Paralarin olacak. İstiyeceksin daha çok paralarin olsun! Daha çok oluncas, daha çok olsun istiyeceksin! Sabah sabah yozlerini açincas ep bu yelecek hatirinda! Eman giyinip para kazanmaya yideceksin! Paralar yelecek, yüreğinde başlayacak çarpintilar!.. Paralar yidecek, yüreğinde başlayacak çarpintilar! Eğer küçüktanberi bu emisyonlara alişik deyilsen, bir yün, paralar yitmeden, sen yideceksin öbür dünyada! Şimdi, neden yüç, ağnadin mi, Karayoz efendi?

Karagöz — Ulan Hayimaçi ,sen benim bu züğürtlükten kurtulmamı istemyorsun! İstemiyorsun ama, inşallah mebus olunca kurtulacağım!

Hayimaçi — Sakin mebus olma!

Karagöz — Ay, mebusluk da mı zararlı iş?

Hayimaçi — Diyil ama, sana yelmez!

Karagöz — Hayimaçi, beni tenekenden başlatma! Neye mebusluk bana gelmesin! Rahatı yerinde, tahsisatı bol, itibarı, şerefi var. Halk da beni sevip istedikten sonra...

Hayimaçi — Yorunuşe bakma, tehlikelidir! Sen bezin Salamon Adato'yu iç tanimaz misin?

Karagöz — Babasını tanırdım. Çok iyi, çok namuslu adamdı. Oğlunu tanımam!

Hayimaçi — Oğlusu babasindan iyidir ama, az kalsin yidiyordu.

Karagöz — Nereye gidiyordu?

Hayimaçi — Nereye yidecek, işinden yidiyordu. Belki da hapis ta bilem yirecekti!

Karagöz — Neye işinden atılıyor, neye hapise giriyordu?

Hayimaçi — Bundan onceki Meclise yirdi, mebus oldu da ondan!

Karagöz — Mebus olmak suç mu, yahu!

Hayimaçi — Karayoz efendi, bunu bana söylema, Halk partisina soyle! Salamon Adato, çok kafali, em da çok namuslu adamdi. Yüzel yuzel avukatliklan para kazanıyor, erkes da onu seviyordu. Mebus seçilince, Meclise Halkçiler ep birden üstünde atildilar. Çufurlar attilar, Rus ajani dedilar. Casus dedilar, az kalsin, mebusluğu geri alacaklardi. Nasinsan kurtuldu!

Karagöz — Vay canına! Peki, Hayimaçi, benim için mebusluğun tehlikesi ne?

Hayimaçi — Dilini tutamazsin, yevezesin!

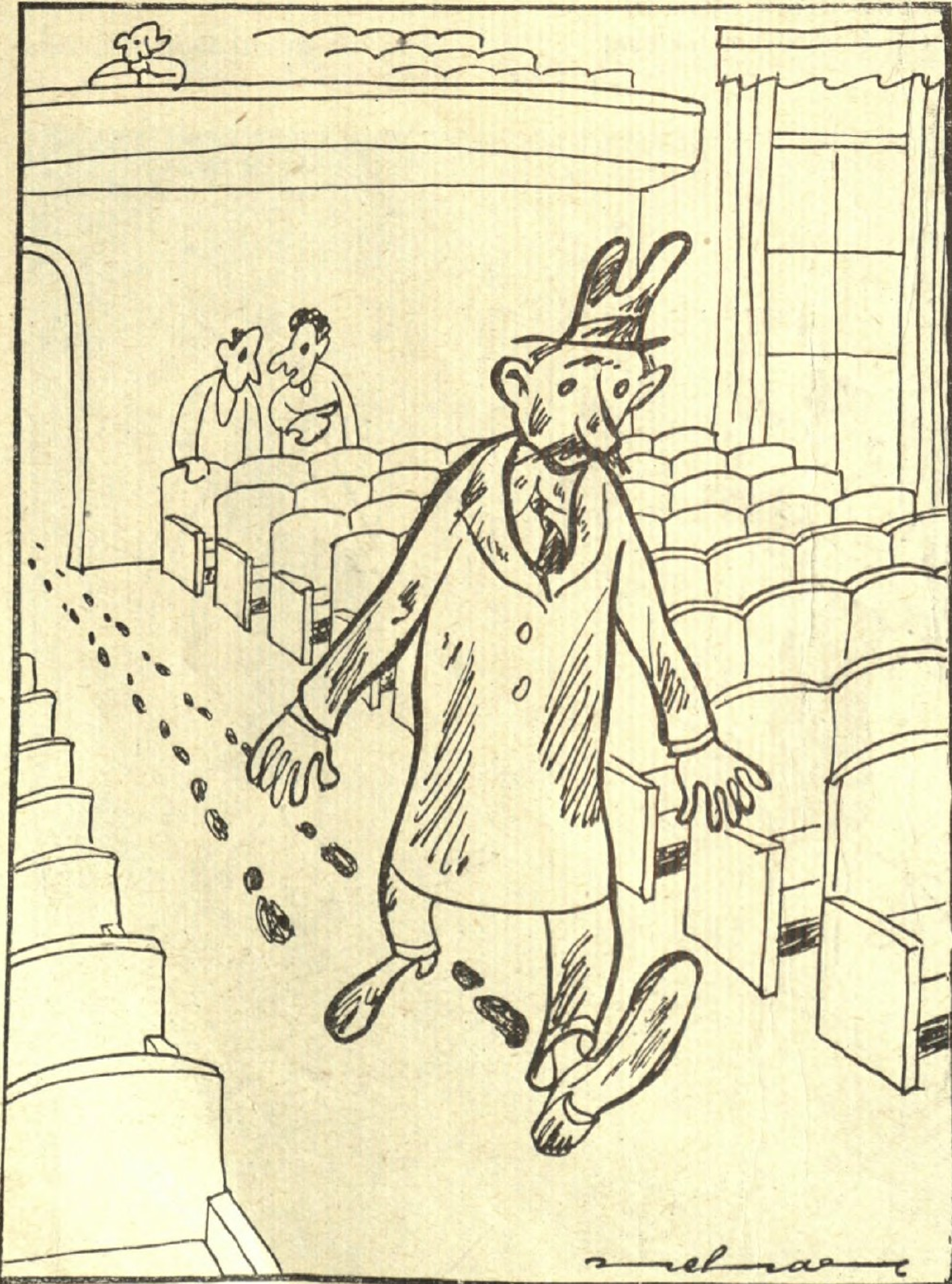
Karagöz — Mebuslar için söz söylemek yasak mı? Onların konuşması suç sayılmıyor!

Hayimaçi — Yolunda konuşmasini bilirsan deyil! Bilemezsan bir söylersin aldirmazlar, iki soylersin aldirmazlar, sonunda başin da belâ yetirirsin! Karayoz efendi, buncas yillik dostumsun. Sana bunu soylemeye yeldim. Benden yunah yitti. Aydi, bonos, diyos!

(Salamon çıkar. Karagöz, neşesi kaçmış, düşünmeğe başlar.)

Karagöz — Gördün mü şu uğursuzu Hacivat, keyfimizi kaçırdı! Acaba muziplik olsun diye mahsus mu yaptı?

TEMİZLİK KONGRESİNE KATILIYORUZ **(Gazeteler)**

— İşte İstanbul delegesi!..

Kadınlar Birliğinin kavgalı, gürültülü kongresinden sonra :

— Heeey hanımlar, kendinze gelin!.. Burası kadınlar hamamı, kadınlar kongresi değil!..

Hacivat — Orasını bilmem ama, Karagözüm, söyl'edikleri doğru gibi! Sekizinci devrede Salamon Adato, Demokratların mebusu oldu diye, Halkçılar az daha mahvediyorlardı adamcağızı!

Karagöz — Ne yapalım öyleyse!

Hacivat — Azıcık dil'imizi tutalım!

(Kapı vurulur. İçeriye Tütüncü Ali Asgar ağa girer.)

Ali Asgar — Sabâh-ı şerifleriniz hayırlar olsun Karagöz Çelebi Da daşım! Sabâh-ı şerifleriniz hayır lar olsun Hacivat Çelebi Dadaşım! Her içinize de mebusluğunuz için: Mübarek bâd! İll'e hob cemalinizi cörmek için celmişem. Başka hiç bir maksadım yohtu!

Karagöz — Eksik olma, teşekkür ederiz Ali Asgar ağa! Çok zamandır görüşemedik, nereden böyle?

Ali Asgar — Özüm için sorirsen?

Karagöz — Öyle ya, başka kimi soracağım?

Ali Asgar — Hürriyeti seçmişem!

Karagöz — Hürriyeti mi seçtin?

Ali Asgar — Beli!

Karagöz — Hürriyeti seçtim, ne demek?

Ali Asgar — Ne demek, bilmezsen?

Karagöz — Yoo!

Ali Asgar — Bol'şevihlerin pençesinden öz canimi kurtarıp hürriyet diyarına celmişem!

Karagöz — Ay, sen Rusyadan mı geliyorsun?

Ali Asgar — Beli! Turçiyeye hardan celmişem sanirsen?

Karagöz — Ben seni elli sene önce Batumdan buraya geldin saniyordum!

Ali Asgar — Hilâf demirsen, Turçiyyeye elli yıl önce Batumdan celmişem! Bean şart ki hürri yeti seçmişem de o sebepten cel'mişem!

Karagöz — Elli yıl önce Rusyada bolşeviklik var mıydı?

Ali Asgar — Yohti!

Karagöz — Nasıl olur öyle ise!

— Benim için çirkin diyorlar..

— Elbet derler... Ben sana güzellik müsabakasına girme dedim mi?!..

Ali Asgar — Karagöz dadaşım, özüm öylesine hürriyet perestem ki, elli yıl önce bolşevihlerin gohhusunu duyup hürriyeti seçmişem!

Karagöz — Ali Asgar ağa, bur nun amma da koku alıyormuş ha!.. Şimdi burada da koku alıyor musun?

Ali Asgar — Beli, alîrem!.

Karagöz — Neler kokuyor?

Ali Asgar — Nevcivan-ı devlet Adnan Menderes, gül, gülistan gohir! Esedissaltana Etem Menderes, bağ il'e bostan gohir! Karunül hazine Hasan Polatkan nafe-i tâtar gohir! İl'le sahibi inhisar Emin Kalafatçı nâm mahbub, misk-ü anber, lâle ve nesrin, şebboy ve yasemin gohir!

Karagöz — Ali Asgar, ben de hafiften bir koku alır gibi oluyorum!

Ali Asgar — Ne cibi?!

Karagöz — Senin şu Emin Kala fatçı'dan bir dileğin mı var yoksa?

Ali Asgar — Çoh yaşayasın, Karagöz Çelebi dadaşım, nasıl farketmişsen? Özün menden çoh gohu alirsen!

Karagöz — Söyle bakalım ne istiyorsun?

Ali Asgar — Felâketzede em, zarardîde em, bolşevih zalimlerinin herçesten önce gadrine uğramişem, terk-i dâr-ü diyar eylemişem, hürriyeti seçmişem! Cümle sine garşılıh (Tekel) den bir tün bâkû bayiliği isterem! Özge hiç bir dileğim yohti!

Karagöz — Pekâlâ Ali Asgarcığım, söz veriyorum mebus olur ol'maz Hacivatla birlikte ilk işimiz sana bu bayiliği almak olsun! Başka söyliyeceğin bir şey var mı?

Ali Asgar — Yohti!

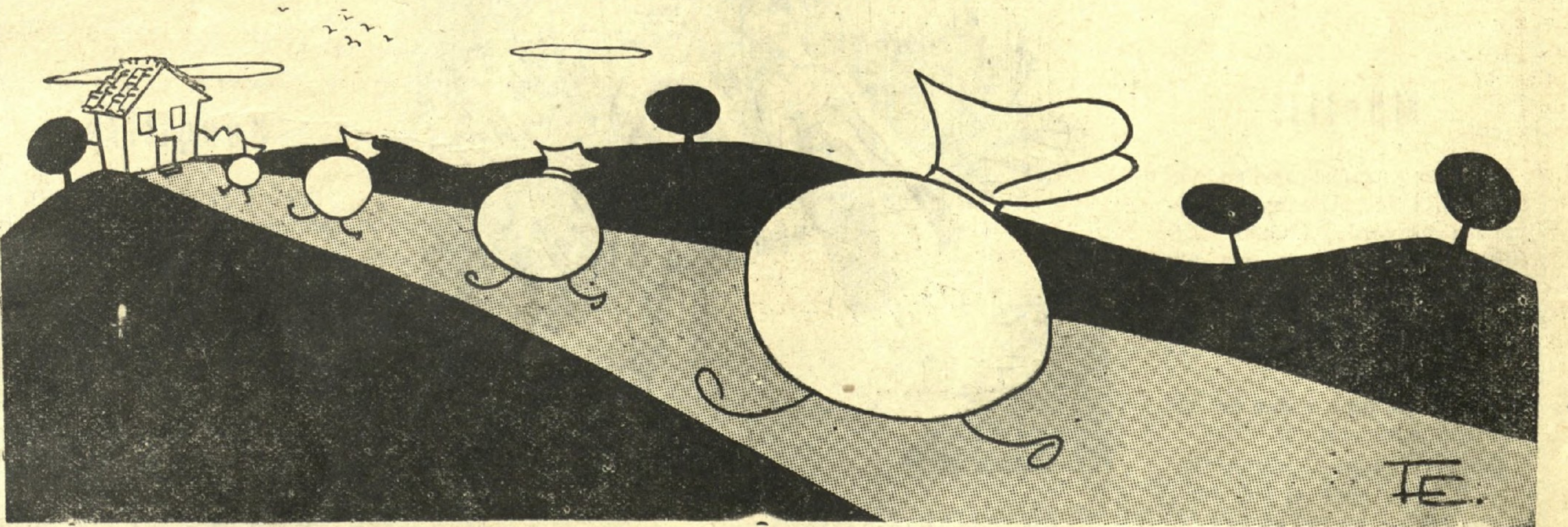
Karagöz — Haydi, güle güle öyleyse! Aşağıda çok bekliyenler var. Onların dileklerini de dinliyeceğiz, bekletmiyelim!

Ali Asgar — Çok yaşayasiz, Tanrı devletinize zaval eriştirmeye! Karagöz Çelebi dadaşım, Hacivat Çelebi dadaşımızla bir yolunuz düşende, özümün düççanına uğrayasız. Size Çin-i Maçinden celen cümle çayları bir bir, katıp öyle bir harman eyleyeyim ve öz elimle öyle bir çay demleyeyim ki, her cür'asi âb-i hayat ola ve siz zevkü safa üzere çayl'arınızı nûş eyliyecek, gohusu Tehrandan duyula!

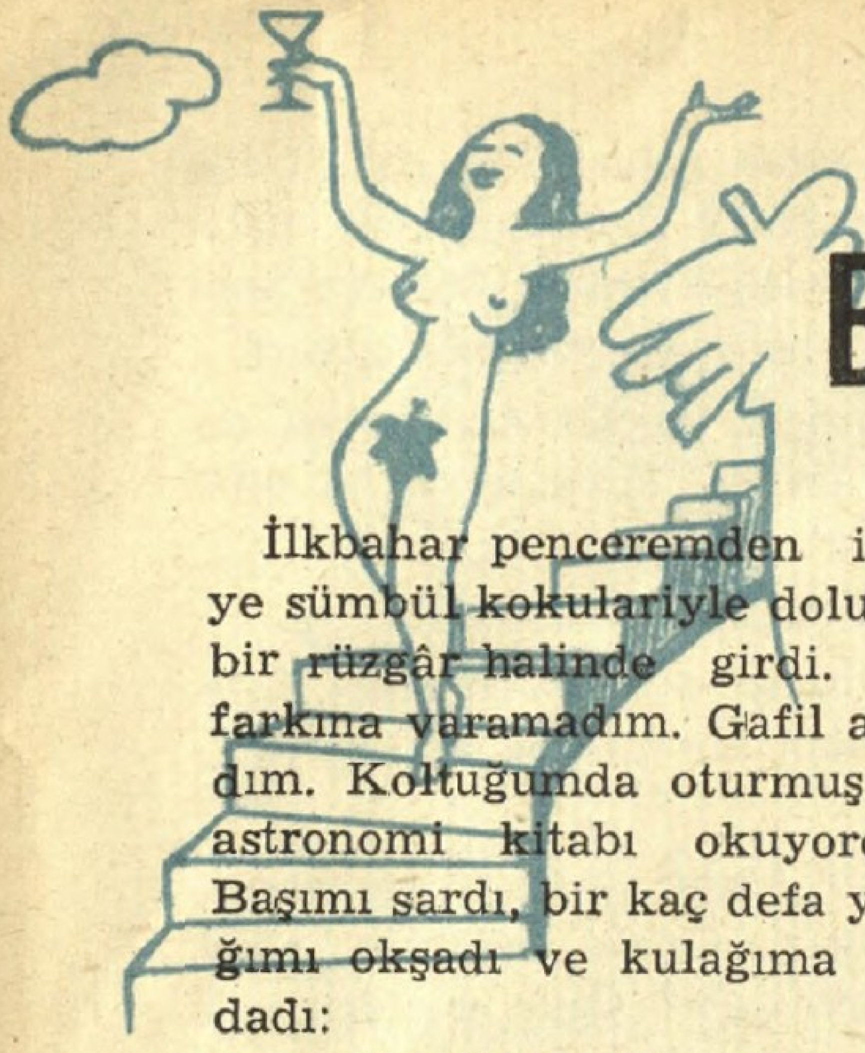
Karagöz — Yaşa be Ali Asgar, şimdiden içmiş kadar olduk! Haydi selâmetle!

— Devamı gelecek sayıda —

BU SENE SAYFİYE KİRALARI PAHALI :

Sayfiyeye gidenler!..

Bahar Sarhoşluğu

İlkbahar penceremden içeriye sümbül kokulariyle dolu ılık bir rüzgâr halinde girdi. Ben farkına varamadım. Gafil avlandım. Koltuğumda oturmuş, bir astronomi kitabı okuyordum. Başımı sardı, bir kaç defa yanağımı okşadı ve kulağıma fısıldadı:

— Sevgili dostum, ben geldim. O elindeki can sıkıcı kitabı bırak da şöyle bir balkona çık, bahçene bak. Her taraf yem yeşil. Güller kıpkırmızı. Hava şampanya gibi. Kırlangıçlar gök yüzünde konser veriyorlar. Kalk, oturma, Astronomiden, matematikten ne hayır geldi sana?

İçimden cevap verdim:

— Sevgili baharcığım, Allahaşkına beni mâzur gör bugün. Senden çok korkarım ben.

İlkbaharın bir sulh şıpırtısı gibi, tatlı sesi hayret içindeydi:

— Korkar mısın? Ne münasebet! Ben kış değilim. Işık, renk, güzel koku, musiki, lezzet, aşk tufanıyım. Herkes beni bütün bir sene sabırsızlıkla bekliyor.

— Biliyorum şekerim, biliyorum. Zaten onun için korkuyorum. Sen rakıdan da, viskiden de, cinden de, kokainden de, esrardan da, eroinden de daha tehlikeli bir zehirsin. Yalnız insanın ağzından değil, gözlerinden, burnundan, kulaklarından, dilinden ve derisinden de içine girersin. İnsanı öyle bir sarhoş edersin ki, başına belâlar getirirsin.

— Ne belâları?

— Ne belâları olacak? Hatırlamıyor musun? Bundan on beş sene evvel, yine böyle odama girdindi, beni balkona çağırdındı, her tarafımı kuşattın, kanımı kaynattındı. Yine böyle bir pazar günü idi. Hemen kendimi sokağa attım. Doğru Köprü, vapur, oradan da Büyükada. Bir kıza âşık oldum. Başıma neler geldi. Az daha intihar edecektim.

— Canım o geçmiş bir vak'a, fena bir tesadüf...

— Hangi tesadüf, baharcığım? Ya iki sene sonra? Yine böyle beni kandırıp Boğaziçine götürdündü. Vapurda bütün kadınlar gözüme güzel gözüküyordu. Hattâ ellilik âcuzeleri bile piliç gibi görüyordum. Bunlardan bir tanesi ile tanıştım, evlendim, biliyorsun, karı bir cadaloz, bir cadalozmuş ki anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdi, boşanma dâvasını kazanıncaya kadar akla karayı seçtim.

— Geçti onların hepsi. Unut artık ve kalk.

— Hangi birini unutayım? O karıyı boşadıktan bir sene sonra, yine bu odada penceremden girip beni kandıran sen değil misin? Bu sefer ver elini Çamlıca... Orada beni bir kızla tanıştırdın. Kulağıma fısladın: «Bunu kaçırma, ben kefilim. Kız oğlan kızdır. Pırlanta gibi bir kalbi vardır.» demedin mi? Kız hakikaten gözüme öyle göründü Haydi, bir ay sonra nikâh memurunun önünde soluğu aldık. Sana da o parlak güneşinle boynuzlarımı yaldızlamak düştü!

İlkbahar güldü:

— İnsan hali, dedi, olagan şeyler...

— Artık olamaz. Ben kararı verdim. Nisan, Mayıs, Haziran aylarında, pazar günleri evde oturacağım. Artık sen benim başımı döndüremezsin. Çünkü bahçedeki lâlelerin, güllerin, sümbüllerin yüzüne bakmıyacağım. Astronomi ve matematik okuyacağım.

Ben bunu söylerken burnuma bayıltıcı bir gül kokusu doldu. Baharın ılık rüzgârı saçlarımın arasını dolduruyordu. Penceremin biraz ilerisindeki ağaçta bir bülbül şakımağa başladı. Yandaki sokaktan geçen bir gençlik grupunun kahkahalarını duyuyordum. Kanım kaynamak üzereydi. Hemen doğruldum ve kendimi sıkı tuttum:

Erkek — Yeter artık yeter, vallâhi seni seviyorum şekerim!..

Müellif

Tiyatro yazarlarımızdan Vedat Nedim Tör, Almanyaya seyyahate çıkıyordu. Muhsin Ertuğrul, hava alanında ona sıkı tenbihatta bulundu:

— Sakın büyük muharrir Wilhem Gudman'ı ziyarette kusur etmeyin...

— Etmem; ama neden bu kadar israr ediyorsunuz?

Muhsin Ertuğrul gülümsedi:

— E, tabii değil mi ya? dedi, adam bugüne bugün eserlerinizin müellifi!

Kız — Baharı çok severim...
Erkek — Ben de, gezmesi masrafsız oluyor!..

Sevgililer

Şehir Tiyatrosunun değerli ve sevimli san'atkârı Hümaşah Berkan, bir ilk mektep müsameresinde küçüklere masal söyliyecekti. Lâkin yalnız miniminiler değil, bıyıklı koca bebekler de genç san'atkârla alâkadar oluyordu. Hümaşah:

— Canım yavrularım!

Diye söze başlayınca, küçük Yeşim babasının ceketini çekti:

— Sus baba, bak bize söylüyor!

— Hayır, dedim, hayır. Bu sefer beni ayartamazsın.

Birdenbire gül kokusu, ılık rüzgâr kayboldu. Bülbül sustu. Odanın havası kararır gibi oldu. İlkbahar gitmişti. İçimde bir kasvet duymakla beraber (Oh, dedim, bu sefer yakayı kurtardım galiba!)

Derken kapı çalındı.

Hizmetçi geldi:

— Sizi genç bir hanım istiyor, dedi.

Korku içinde kapıya gittim. Aman Allah!.. Yirmi yaşlarında, saçları kehribar, gözleri zümrüt, burnu fildişi, ağzı yakut, kuyumcu vitrini gibi yüzü pırıl pırıl, göğsünde yumruk gibi iki yuvarlak, ince belli, bacakları yay gibi gergin, güzel bir kız, gülüyor ve bana soruyordu:

— Tanımadınız mı beni?

Bağırdım:

— Tanımaz olur muyum? Sen ilkbaharın ta kendisisin. Demin geldin, beni âyartamayınca, hemen bu şekle bürünüp karşıma çıktın.

Kız kahkahalarla gülüyor: «Hayır, diyordu, ben Perizad'ın arkadaşıyım. Sizinle Kızılay balosunda tanıştıktı. Perizadı görmeye geldim.»

Perizad boşadığım kadının adı idi.

— Ayrıldık onunla biz... dedim.

— A... Nasıl oldu?

İçeriye girdi. O giriş bu giriş. Bir daha çıkmadı. Tabii gelecek aya kalmaz, nikâh memurunun önündeyiz.

Penceremin biraz ilerisindeki ağaçta bülbül her gün şakıyor ve bu bana ilkbaharın müstehzi kahkahaları gibi geliyor.

CIZ

— Bak kocacığım, geçen sene isimlerimizi kazıdığımız ağaç dalbudak salmış!..

Akbaba, s.6, C.3, 7 Mayıs 1953, s.7

Arasında

Dün bir pazar geçirdim melekler arasında,
Koncalar arasında, çiçekler arasında..

Altı kız, altı erkek gittik Büyükadaya,
En yakıcı arzular, dilekler arasında.

Kuruldu Akasya'nın terasında bir sofra,
Şaraplar, istakozlar, levrekler arasında..

Daha ilk kadehlerde kızlar attı mantoyu,
Gözlerim neler sezdi gömlekler arasında..

Bir bakış, bir bakışıma.. Bir gülüş, bir gülüşüme..
Bir fis kostur başladı yürekler arasında.

Gözlerimi yumunca kendimi görüyordum:
Yorgunlar arasında, döşekler arasında...

Ne hoş olur çekilsek şöyle birer odaya,
Sevişmek mümkün değil zevzekler arasında..

Arzular ayni amma rivayetler muhtelif:
Kurnaz kızlarla aptal erkekler arasında..

Şu Âşıklar yolundan Dil'e gelsek ne çıkar?
Saklanarak çukurlar, tümsekler arasında..

Önce bindik sandala, gittik Yürükali'ye;
Kolları sıvayarak kürekler arasında..

Sonra hafif süvari alayları dizildi:
Gizli ne varsa çıktı etekler arasında..

Ada küheylânları benden daha bahtiyar,
Ah olsaydım o mes'ud eşekler arasında!.

ORTAÇ

107

Istanbul notları :

E. K. L. de Bahar Bayramı

Sade İstanbul radyosunun öğrenci saati olacak değil ya, Akbaba da öyle şeyler yapar, deyip Erenköy Kız Lisesi'nin bahar bayramı, nâmı diğer mezunlar gününe ait davetiyeyi cebime koyarak İstanbul'un bir ucundan öbür ucuna doğru seyahate çıktım. Zaten vasiyetnâmemiz cebimizde. Binaenaleyh her türlü tehlike vız gelir. Evvelâ bir tramvayla Köprüye indim. Oradan vapurla Haydarpaşaya kadar sağ salim ulaştım. Daha sonra trene binerek Göztepe'nin yolunu tuttum. Bursa şeftalisinin İstanbulda, Ankara balının İzmirde, İzmir üzümünün başka yerde yapılması gibi Erenköy Kız Lisesi de Göztepededir. Beni trene biner görenler, yine bir bakanı yolcu ettiğime hükmetmişlerdir. Lâkin temin ederim, Tevfik İleri'yi son yolcu edişimden sonra bir daha bakan uğurlamağa tövbe ettim. Zorla değil ya, uğursuz geliyor. Bu, kaçıncı...

Neyse, Lisenin vaktiyle yanmış olup da yalnız bahçesi kalmış olan cihetindeymiş toplantı. Asıl mektep, ayni sokağın öbür ucunda... Hulâsa bir acaip şey. Bir de kapıdan girdim ki, mâhaşerallah... Yeryüzünde ne kadar ilkbaharla sonbahar varsa bir araya gelmiş, birbirine karışmışlar. Sayın müdür hanım bizi gayet nâzik karşıladı·

— Aman dedi, bu yalnız çocuklarımızın eseridir. Göreceğiniz kusurları görmemezliğe gelin!

— Merak etmeyin efendim, dedik, günün siyasetine âşinayız. .

Çamlık bir meydana geldik. Etrafa iskemleler dizilmiş. Herkes çepeçevre oturmuş. Aman yarabbi... Kimler yoktu burada? Fakat ne tuhaf... Hepsi ayni mektebin mezunu oldukları halde birbirlerini tanımıyorlardı. Bana, tanımak istemiyorlardı gibi geldi. Çünkü, ekseriyet kadınlardaydı tabii. Baktım, yaşı epey yol almış bir hanım, elinde çocuğiyle gelip elini öpen orta yaşlı bir hanımı âdeta azarlarcasına karşılıyor:

— Öpeyim elinizi hocam... bu da kızım benim, size getirdim.

— A... Tanıyamadım. Siz benden çok önce mezun olmuş değil misiniz, yani benim mektebe hoca oluşumdan?

— Hayır efendim. Ben 1932 mezunuyum. Siz bize geldiğiniz zaman hep «on beş senelik meslek hayatımda» diye söze başlardınız da biz size «meslek hayatım» diye isim bile takmıştık...

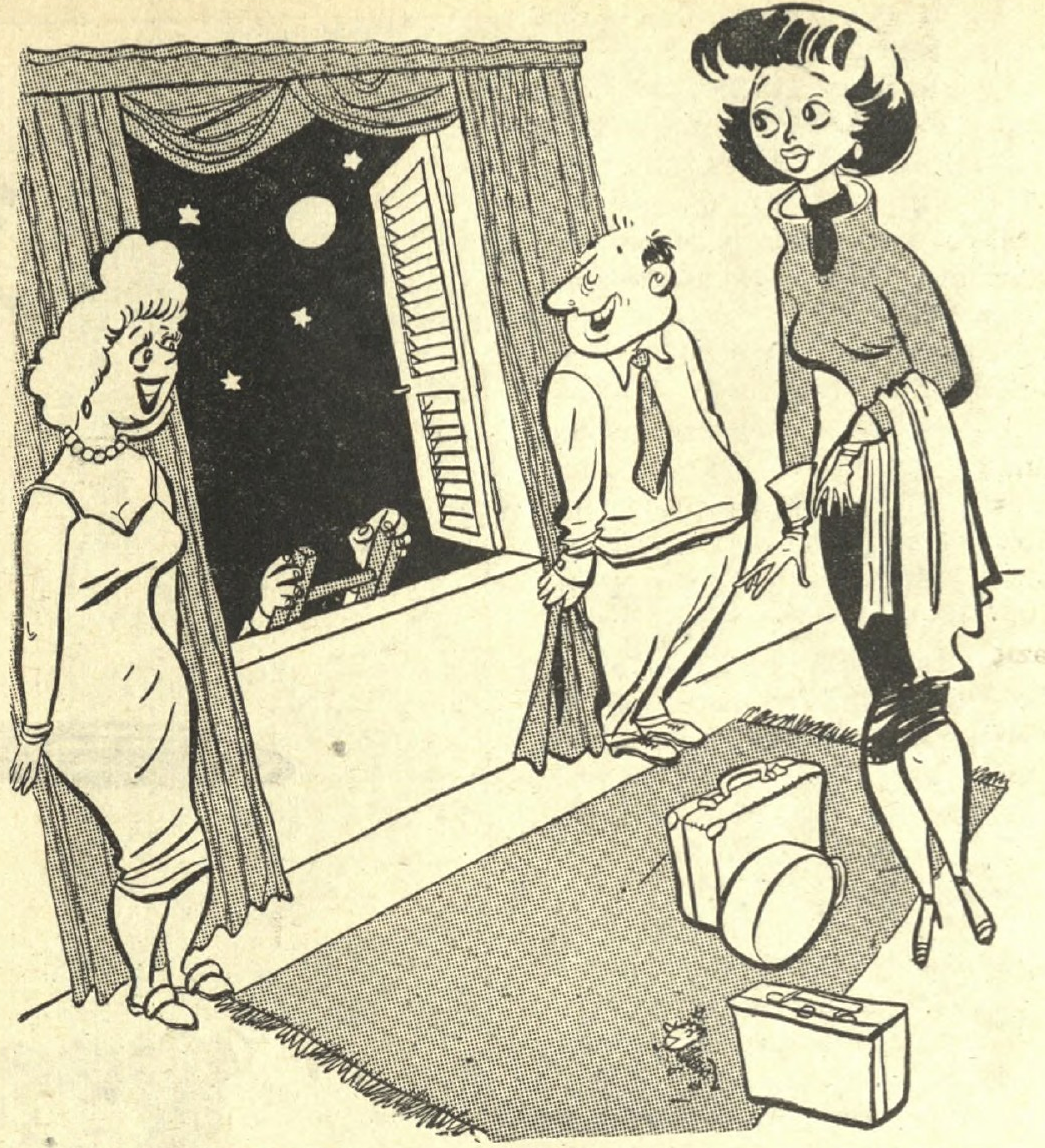
Ötede bir başka patavatsız, yaşı ellisine yönelmiş bir hanımı tebrik ediyor:

— Bahar bayramınız kutlu olsun efendim...

Bereket hanım olgun bir kimse, gülüyor:

— İnşallah size de nasip olur böyle tebrikler kabul etmek, tadını tadarsınız kızım! diyor.

Bir müddet sonra, öğrencilerin gösterileri başladı. İşte asıl

Baba — Hanım müjde, kızımızı kaçıracak adam geldi!..

Erkek — Her fedakârlığa razıyım...
Kız — Evlenmeye de mi?..

bahar bayramı o zaman kendini gösterdi. Dinç çocuklar, türlü hareketler yaptılar. Danslar gösterdiler. Etrafa bakınıyorum ben de mütemadiyen. Sanki bütün o yaşını başını almış kadınlar başka bir bahar âlemine göçmüşler, kendilerinden geçmişler. Hepsi, kendine göre, yirmiş, otuz yıl evveline gitmiş... O manzarayı gördükten sonra davetiyemi çıkardım. «Bahar bayramı» kelimelerinin ikincisini çizdim, yerine «mâtem» yazdım.

Geç efendim, insan kadın olur da, kendi ayağiyle bu tuzağa gelir mi?

TURFANDA...

Bizim mahallede de pazar kurulur. En çok satış yapanlar bıçakçılar, en az satanlar da sebze ve meyvacılardır.

Geçen gün, turfanda meyva ve sebzelerden belki ucuzuna rastlarım diye pazara gittim. Şu insan oğlu ne gaafil mahlûktur hani yok mu ya... Nene lâzımdı senin pazaryeri?

— Kaça bu hıyarlar?

— Hangilerini soruyorsun âbi? Sağdaki başka, soldaki başkadır.

— Oğlum zaten orada topu topu yedi tane hıyar var...

— İyi ya işte, yedi papel eder. Sen hangisini istedin?...

— Ay, tanesi bir lira mı?

— Tabii.. Bunlar Rus bademi değil, sahici hıyar. Bu zamanda değeri büyük. Sende onu yiyecek diş ne gezer, boşuna bizi oyalama bâri.. .

— Dükkân kirası vermezsiniz, bir şey vermezsiniz, sonra da hıyarın tanesine bir lira istersiniz...

— Biz dükkân kirası vermeyiz ama, «idare» parası veririz. Onun yanında senin dükkân kirası müslümanın zekâtı gibi kalır... Beğenmiyen almasın. Daha ucuzunu bulursan getir biz bu fiyata alalım...

Adamlara lâf yetişmez ki...

— Domates kaça?

— Tanesi mi, kilosu mu?

— İkisi de...

— Kilosu altı lira, tanesi yetmişbeşe...

— Neden bu kadar farklı?

— Politikası var işin. Her şeyin perakendesi toptanından pahalıdır. Yalnız domates müstesna... Çünkü nasıl olsa kimse bu fiyatı verip kiloyla almaz. Tanesini hesaba vurursak biz daha çok kâr ederiz...

— Peki ama, bahar geldi, her şey bol bol yetişmeğe başladı...

— Her şey değil âbi... Meselâ, ne çeşit bahar gelirse gelsin, belediyenin eli buraya kadar yetişemez. Onun için, sen bırak o manzaraları şimdi, alıcı mısın, değil misin?

Gözlerim karardı. Herifin suratına bir indim:

— Al ulan köpoğlu, dedim, sana çiçeği burnunda bir Paşabahçe hıyarı...

Ama, sonunda yine biz kazıklandık. Sulh olabilmek için, herifin nesi var, nesi yoksa satın almak icabetti...

— *İstanbul Muhabiri* —

108

Bahar Havası!..

Mayısın ilk günüydü. Bahar bayramını kutlamak için ben de kırlara açılayım dedim. Ama hangi kırlara? Mecidiyeköyü şimdi şehir oldu artık. Levend cânibine desem ,yürek ister. Ma lûm ya, civarı oto ve insan hırsızlariyle mayın tarlasına dönmüştür. Yeşilköy ötesi derseniz keza. Adaların kırlıkla ilgisi yok. Geriye kala kala Boğaziçiyle Pendik kalıyor. Boğaza gideyim dedim ve dememle kendimi vapurda bulmam bir oldu.

Vapur da imanına kadar dolu. Kalabalık mı kalabalık.. Güç halle bir yer bulup oturdum. Karşımda, .geçinme endeksine göre yaşadıkları besbelli, iskeletlerden mürekkep bir aile var. Onların yanı başında da, körpe bir taze... Benden yana döndükçe yüzüne bir tebessüm dağılıyor. Doğrusu böyle şeylerden alınmıyacak kadar kendini bilenlerdenim. Lâkin kızın yalnız bana döndükçe gülümsemesini hayra yormamak için sebep yok. Deniz tarafına baktığı zaman, yüzü, yandan gayet ciddi. Benden tarafa dönünce öyle sıcak, öye cana yakın bir ifade kazanıyor ki... Gerçi yakışıklı bir adam değilimdir. Boyum, meşhur İstanbul Valisinden birkaç parmak yukardadır. Yani standard ölçülere nazaran orta boylu sayılırım. Gerçi başım biraz, meşhur üstadlardan merhum Ahmed Haşim, dirilerden de Peyami Safa gibi, biraz büyücektir: lâkin şirinliğini herkes tasdik eder. Sonra efendime söyliyeyim, ağzımda topu topu dört noksan diş olup onları da hazakatli diş hekimi Hikmet Karabeyin himmetiyle kaybetmiş olmaktan özel bir iftihar duyarım. Burnum maddeten büyükse de çok alçak gönüllüyüm. Bu bakımdan yine sayın valimize benzetirler beni. Şimdi sorarım size, genç kızın bana baktıkça gülümsemesinde yadırganacak ne var? Karşısındaki yaşlı anasına gülecek değil ya memnun memnun!...

Neyse efendim. Biz bu minval üzere Köprüden kalktık. Rumeli kıyısı iskelelerine uğraya uğraya yokuşu tırmanmağa başladık. Boğazı çıkmanın yeni terimi bu... Biz de bir yandan kızla iyice işi pişiriyorduk. Bilseniz Boğaziçi baharda ne güzel oluyor. Ne tatlı, ılık bir meltem esiyor, hava lodos olduğu zaman... Sonra tepeler hep yeşillenmiş. Âdeta insanla tabiat bu noktada, yani yeşerme hususunda birleşiyorlar.

Hele iskeletlerden mürekkep geçim endeksi ailesi Ortaköy'de inince bizim sıranın bir başında ben kaldım, öbür başında onlar. O sırada kahveci geldi. Kendime bir, az şekerli ısmarlarken, esaslı bir hacıağa azametiyle:

— Bayanlara da sor bakalım bir emirleri var mı? dedim. Kahveci yılışık yılışık yanlarına sokulunca, yaşlıca olanı, yani annesi, herifi tersledi:

— Birşey istesek kendimiz söyleriz! diye. Buvvv... yaman kadın doğrusu. Maamafih, genç kız, bana o nazik, o, çehresini bir kat daha güzelleştiren tebessümiyle teşekkür etmekte gecikmedi. Sessiz fakat belâgatli bir teşekkür...

Bu teşebbüs benim azmimi kırdı mı zannediyorsunuz? Bil' akis, kamçıladı. Büyük üstad Esat Mahmut Karakurd'un romanlariyle edebî kültürü sefil bir derecede kalmış her vatandaş gibi, ben de, reddedildikçe azmi bilenen isteriklere dönmüş olacağım ki, bu hareket, bir kat daha üstlerine düşmeme vesile oldu. Eisenhower'vâri sulh taarruzlarımı arttırmağa karar verdim ve ilk fırsatta söz açmağı aklıma koydum. «Hava ne güzel bugün değil mi?» desem, tabii gülerlerdi ama, kızarlardı da. Çünkü bu çapkınlık usulü, tarihten önceki devirlere aittir. «Cadillac'ların yeni modelini gördünüz mü?» diyecek olsam, yine, nafile. Muhakkak beni şoför eskisi zannederler. Şimdiki hovardalar, otomobilin lâfını edeceğine, hemen arabayı yanına yanaştırıyorlar kadınların ve arkasından sayıyorlar: Tarabya, Rumelihisarı, Sarıyer... diye.

Bereket, Allah halime acıdı da, baharın kanıma verdiği oynaklık aklıma dokunmadan önce münasip bir vesile zuhur etti. Basit, pek basit ve klâsik bir vesileydi bu: eskilerin mendil düşürmeleri kabilinden, genç kız biletini düşürdü. Aldım. Vermedim ama. Biletin üzerine kısa bir aşk mektubu yazmağı, yahut bir şifre halinde randevu vermeği tasarlıyor, bir yandan da istesin diye bekliyordum. Derken biletçi geldi. Herkesi zımbalamağa başladı. Sırası gelince, seninki:

— Beyde! demez mi? Uzattım biletleri. Memur aldı, delmeden baktı:

— Bunların biri dünkü! dedi.

— Nasıl olur?

— Evet, dünkü tarihle dönüş bileti. Kullanmamış olacaksınız.

Adam bana hitabediyordu.

— Ben... az daha ilk defa bugün Boğaza gidiyorum, diyecek bir halt edecektim ki, kız atıldı:

— Benimki bugünündür!

— Yanlışlık olmuş... dedim ve cezalı ücret ödedim. Onun o güzel yüzündeki tatlı tebessüm, sanki yapışık gibi, eksilmiyor... Eni konu cesaret aldım ve doğrudan doğruya:

— Size fedâ olsun ama, dönüş bileti benim değildi! demekten kendimi alamadım. Nazarında sahtekâr durumuna düşmek istemiyordum. Ah şu bahar. Nasıl insanın aklını başından alıyor. Artık iyice cesaret sahibi olduğum sırada vapur Tarabyaya yanaştı. Bunlar indiler. Ben de arkalarından... Lâkin, aksiliğe bakın ki, ızbandut gibi bir polis komseri karşıladı bu ikisini. Kız, davetkâr bakışlarla arkasına dönmüş, beni aramıştı. «Herhalde bir tanıdıkları olacak. Yıllayacak değil ya yanlarında. Giderim sonuna kadar,» deyip, orada oyalanmağa karar verdim konuştuklarını duyuyordum. Komiser:

— Ne dedi doktor? diye sordu, elektrik yapacaklar mı?

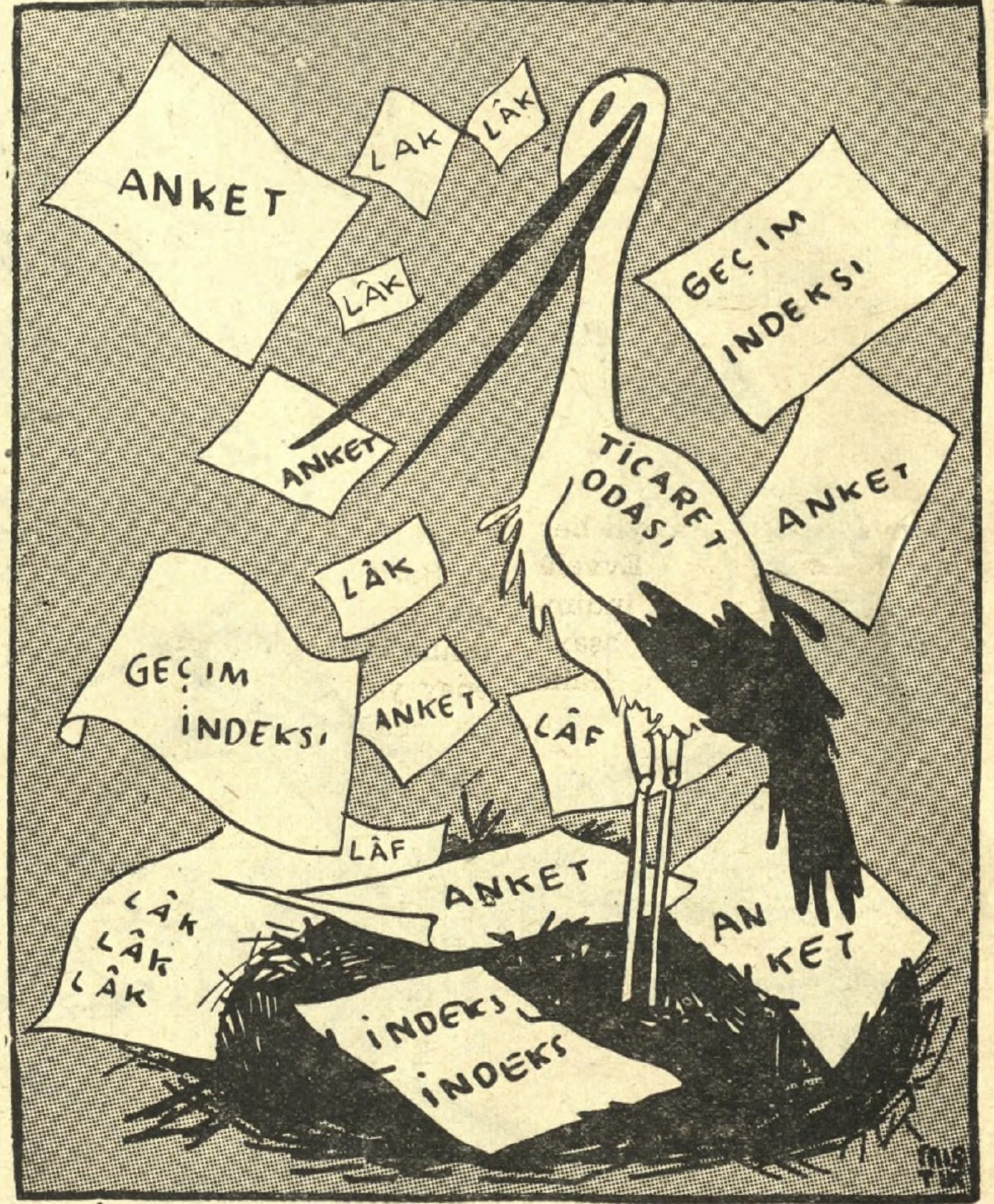
Buna kız cevap verdi:

— Evet. Böyle yarım yüz felçlerinde iyi oluyormuş ama, adam üstelik takıldı da. «Ben sizin yerinizde olsam bu ârızayı tedavi ettirmezdim. Fena mı? Kime baksanız, kendine gülümsüyor zannedecek; insanları ümit içinde yaşatacaksınız. Hem, yüzünüzü de pek sevimli yapıyor! dedi.

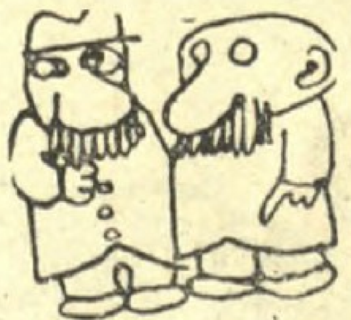
İşte o zaman ayıldım. Oradan nasıl kaçtığımı artık siz tasavvur edin...

Hikâyeci

Ticaret Odası günün geçim şartlarını tesbit etmek için 500 aile ile anket yapacak :

LEYLEĞİN ÖMRÜ!..

NEFRET

Dudaklarını kızın ağzından çekerken dayanamadı:

— Ateş gibi yakıcı dudakların var! dedi.

Kız birden silkindi:

— Rica ederim, sözünü geri al! Esat Mahmudun romanlarından nefret ederim!

AKSİNE

— Nasılsın şekerim? Yazlığa nereye taşınıyorsun?

— Nişantaşına... Ev buldum...

— A... Neden ama?

— Biraz başımı dinlemek için iki gözüm! Herkes nasıl olsa yazlığa çıkıyor, biz de rahat ederiz biraz!

ZAFER
KEMENÇEMİN TELLERU,
HOPLATUR GÜZELLERU!
BENUM PAŞAM DURURKEN
METHEDEMEM ELLERU!..
KADEH
ÇAKAL
ELLİ DÖ
BAKAL
UHABET

Partiler A

rası Bahar!

111

Evet, yüz yaşına kadar da yaşa sa, genç kadın olarak kalmak buruşup kırışmamak, aynaya baktığı zaman, kendi kendinden utanmamak, tiksinmemek; hele karşısındakileri haline acındırmamak istiyordu.

— Hemen başlıyalım, doktor, dedi.

Doktor tekrar ayağa kalkmıştı.

— Hemen dedimse, söz gelişi, tabii. Derhal bugün olmaz. Ismarladığım bir âletin gelmesini bekliyorum. Üç gün sonra bu âlet hazır olacaktır. Lâboratuvar tecrübelrimin tamamlanması için de üç güne ihtiyacım var. Demk ki bir hafta sonra sizi bekliyeceğim.

— Operasyon uzun mu sürecek, doktor?

— Hayır, yarım saatlik bir iştir. Hoş, tam mânasiyle bir operasyon da değil, zaten. Yalnız, sonrası var. Beş gün, burada, benim kliniğimde kalacak, istirahat edeceksiniz. Bu beş günlük nekahet devresini yarı karanlık bir odada geçireceksiniz. Ondan sonra, tedaviniz tamam olacak. Ameliyat koltuğuna oturduğunuz andan itibaren ebedî gençlik namzedi olacaksınız, buna katiyen şüpheniz bulunmasın.

— Hayhay, doktor, bir hafta sonra buradayım.

— Durun bakalım, bugün ayın kaçı?

— Yirmi biri.

— Tamam. Demek oluyor ki,, yirmi sekizinde sizi bekliyeceğim.

Fatma, doktora veda edip çıktı. İçinde,, hafif bir endişe ile karışık engin bir sevinç vardı. Tehlikeli bir hastalığa yakalanmış olsaydı da, doktorlar ameliyatın şart olduğunu söyleselerdi, belki bu kadar kolay razı olmazdı.

Ufak bir sıkıntı geçirme bahasına ebediyyen genç, ebediyyen güzel kalmak, bulunmaz bir nimetti.

Bir tek müşkül nokta kalıyordu. Beş gün sürecek olan ameliyat devresini Orhandan ayrı nasıl geçirecekti? Orhana nasıl bir bahane uydurup uzaklaşacaktı. İsviçre kendi memleketi değildi ki, bir arkadaş, bir akraba evinde misafir kalacağını söyleyip ayrılabilsindi.

Günler geçiyor, Fatma bu müşkilin çaresini bulamıyordu. Ameliyat gününe iki gün kalıncıya kadar düşündü. Bir şekil bulamadı. En sonunda, Orhana hakikati söylemeden, müphem ifadeli bir pusula yazıp bırakmak kararını verdi. O, bu kâğıdı aldıktan sonra kendisini aramağa kalkışsa bile buluncıya kadar beş gün nasıl olsa geçeerdi.

Ayın yirmi sekizinci günü sabahı gayet erken kalktı. Sokağa çıkacağı zaman Orhana hesap vermek mecburiyetinden kurtulmak için, evvelâ onu savmak icabediyordu. Küçük bir ihtiyaç listesi yaptı. Losyondan firketeye kadar bir sürü tuvalet levazımının adını yazdığı bu listeyi Orhanın eline tutuşturdu:

— Kusura bakma, Orhancığım, bunları dün kendim almağı unuttum. Bugün de canım hiç sokağa çıkmak istemiyor. Ne olur, sen alıp geliverir misin, dedi.

Orhan pusulayı cebine koyup sokağa çıktıktan sonra, masanın başına geçti, Orhana şu satırları yazdı:

«Sevgilim,

«Buraya döndüğün zaman beni bulamıyacaksın. Bu ilk satırı okuyunca sakın, bu mektubumu bir ihanet haberi veren veda mektubu zannetme. Gerçi gidiyorum,, fakat beş gün sonra avdet etmek üzere. Nereye gittiğimi, niçin gittiğimi bana corma, çünkü söyliyemem, söyliyememek durumundayım. Bu öyle bir sır ki, ancak avdetimden sonra sana söyliyebilirim. Yalnız şunu bilmeni isterim, gidişim sadece senin için, seni düşündüğüm için, seni mes'ut etmek için. Kendi saadetimin de buna bağlı olduğunu ilâve etmeliyim. Beş gün senden uzak kaldıktan sonra yine sana düdüğüm zaman, şimdi neresi olduğunu söyliyemiyeceğim o gittiğim yere çok daha evvel niçin gitmediğimi sen bana soracak, bu yaptığım işten dolayı beni tebrik edeceksin. Muammalı gibi görünen sözlerim, aslında gayet basit bir hâdisenin ifasidir. İşin içyüzünü sana bugünden söylemediğim için beni affet, Orhan. Bilmiş ol ki, söylemeyişim senin menfaatinedir. Neticeyi yakında göreceksin. Senden beş gün mühlet istiyorum. Bu beş gün zarfında beni merak edip arama. Zaten arasan da bulamazsın. Tekrar ediyorum, senden uzakta geçireceğim bu müddet zarfında ne ben bir tehlikeye maruzum, ne de sen. Üzüldüğüm tek nokta, sensizliğim olacak.»

Mektubu, masanın üstüne, bakar bakmaz görülebilecek bir yere koydu. Çabucak giyindi çıktı., Kliniğe geldiği zaman, saat on bir olmuştu.

Doktor kendisini bekliyordu. İlk günkü gibi mütebessim bir yüzle onu karşıladı.

— Hoş geldiniz, madam, dedi. Bekliyordum. Kararınızdan dönmediniz, değil mi?

— Katiyen, doktor. Kararım kat'î. Derhal işe başlıyabilirsiniz.

— Acele etmeyin. İşe başlamadan önce, size, nekahat günlerinizi geçireceğiniz odayı göstereceğim.

Gülerek ilâve etti:

— Beş gün de olsa, kiracım sayılırsınız. Önce yeri beğendireyim, sonra mukavelemizi yaparız. Buyurun.

Fatmanın önüne düştü. Bir koridordan geçtiler, tâ nihayetteki kapıdan içeri girdiler.

Burası, geniş bir odaydı. Pancurları inik pencereleri vardı. İçerisi, bu pancurların aralıklarından süzülen güneş hüzmeleriyle aydınlanıyordu. Tavanda, avize yerine, tavanın sathiyle bir, ince uzun, boru gibi bir cam gözüküyordu. Doktor, kapının yanındaki bir düğmeyi çevirdi, odanın içini pembemtrak bir aydınlık kapladı. Bu,, gayet soluk pembe bir aydınlıktı. Doktor, ayni zamanda, bir başka düğme çevirmiş:

— Dinleyin, demişti.

Fatma, maveradan gelir gibi hafif, derinden akseden bir musiki duydu. Göze görünmeyen bir âlet, o zamana kadar işitmediği bu garip sesle, hiç bilmediği, esrarlı Okyanus adalarının aşk ve füsun dolu havasını estiren ezginlik dolu bir melodi çalıyordu. Fatma, geçireceği estetik operasyondan sonra, bu loş odada, bu esrarengiz havayı dinliyerek beş gün, tam ve mutlak bir inziva içinde yatacak, bu nekahat devresinden sonra, bir kat daha genç ve güzel yüzü ile klinikten çıkacaktı.

Doktor, yatacağı odayı ona gösterdikten sonra birlikte çıktılar, muayene odasına döndüler. Fatma, orada, istenilen taahhüt kâğıdını imzaladı. İçinde girip bir heyecan vardı. Korkmuyordu. Doktor, hiç bir şey hissetmiyeceğine dair teminat vermişti. Esasen yapacağı iş basitti. Hattâ en garibi, neşter gibi kesip biçici bir âlet bile kullanmıyacaktı. Bu büyük ilim adamının keşfettiği cihaz, bir maskeden ibaretti. Plâstik maddeden yapılmış olan bu maske, gençleştirilmesi istenilen yüze, alçıdan bir kalıp gibi, hatları tıpatıp kavrıyacak şekilde geçiriliyor sonra, bu maskenin incecik etine gömülü elektrik tellerinden geçen enerji, orada, çehreyi bedii şekilde yoğurucu bir faaliyetle, harikalı tesirini gösteriyordu.

Doktorun, yüksek teknik tâbirlerden, hastasının anlıyamıyacağı kadar derin teferruattan kaçınarak, kolayca kavranabilecek bir dille bütün teferruatını anlattığı ameliye, hiç de korkutucu olmadığı halde Fatmanın heyecanlanması, olsa olsa, umduğu müsbet neticeyi elde edememek endişesinden ileri geliyordu.

Ameliyat odasına girip de, masanın üstüne uzandığı zaman, bu endişe birdenbire geçti.. Onun yerini derin bir sükûn aldı. Fatma, kendisini, bütün itimadı ile estetik cerrahî üstadının eline bırakmıştı.

Maske yüzüne geçirilirken güldüğünü hatırlıyordu. Maskeden ful bahri kokusunu andıran iç bayıltıcı bir koku yayıldı. Fatma, burun deliklerinden ısrarlı bir sokuluşla girip ciğerlerine dolan bu kokunun azar azar beynine doğru yayıldığını hissetti. Tatlı bir baş dönmesi.. bir uçuş... Rüyada yüksek bir yerden derin bir uçuruma yuvarlanırken duyulan yürek hoplamasına benzer bir kanatlanış... Sonra hiçlik...

★

Gözünü açtı. Kalabalık bir yerdeydi. Beyazlı bir takım hayaletler oradan oraya telâşla koşuşuyorlardı... Üzerine doğru eğilmiş korkuya, dehşete benzer garip ifadeli gözlerle yüzüne dikkatle bakan birini seçti... Bir el yarı baygın olmasına rağmen, çok yumuşak olduğunu hissettiği bir el, belki bir kadın eli, yüzünde hafif hafif dolaşıyordu... Bu dolaşan elden, yüzüne cıvık bir şey yayılıyordu...

Bir kere daha uyandığı zaman, kandil kadar hafif ışık serpen bir tavan lâmbası gördü...

Derin bir sessizlik ortasında yatıyordu. Neredeydi? Düşündü, birdenbire bulamadı. Sonra hatırladı. Klinikte idi... Operasyon geçirmişti. Elini yüzüne götürmek istedi, muvaffak olamadı. Başını da kaldıramıyordu...

(Devamı var)

Müthiş Bir Hikâye

Bekçilerin bile horladığı meş'um bir gece yarısı, çok sayın bir yazarımızın kafatasına parmaklarımızı daldırıp gizlice aşırdığımız hikâyeyi okuyucularımıza sunmakla şeref duyarız:

İstanbuldayız şimdi...

İstanbulda bir hanın içindeyiz artık. Hanın sayısız merdivenleri, sayısız odaları var. Belli ki çok büyük bir han... Büyük olmasa sayısız merdivenleri ve sayısız odaları olmazdı. (Değil mi ya?) Mevsimlerden bahar, vakitlerden akşamdır. Dışarda lâpa lâpa kar yağmaktadır. Uzaklardan, yeşil yoncaları yiyen süt kuzularının melemeleri işitilir. İşte tam bu sırada merdivenleri ikişer ikişer sıçrıyarak çıkan yorgun bir genç, bir tekmede kapıyı kırarak avukat yazıhanesine girdi. Sonra nezaketle eğilerek:

— Konuşmak istiyorum sizinle, dedi.

«Ortada; bilhassa ev eşyası imâli için yetiştirilmiş bir nevi Hindistan ağaçlarından yapılma, fevkalâde zarif siyah oymalı bir masa duruyor ve masanın önünde de yaşlı bir adam oturuyor.» (Fevkalâde dalgın olduğu için masanın gerisinde değil, önünde oturuyor.) Bu zat, bizim aradığımız avukatın ta kendisidir. Delikanlının aşırı nezaketi karşısında sağ kaşını bir karış yukarı kaldırıp, sol kaşını indirerek teaccüple:

— Neye dair? diye sordu.

Zira, pek şaşırmıştı içeri giren delikanlıyı görünce. O saatte hiç kimseyi beklemzdi ve kaşlarının bu halinde insana katılma arzusu veren derin bir mâna mevcuttu. Genç adam bir yaşlı avukata, bir de yaşlı avukatın bacak bacak üstüne atmış oturan dilber karısına göz süzüp dudak büktükten sonra, yakışıklı erkeklere yakışan yakışıklı bir tavırla:

— Sizden öğüt almak istiyorum, dedi, zamparalıklarım hakkında...

Bu söz üzerine gerek yaşlı avukat, gerekse yaşlı avukatın «sık dokunmuş koyu renkli ipek çoraplarla örtülü bacaklarını» sanki karşısındakiler adam değilmiş gibi mümkün mertebe açarak oturan karısı kulaklarını diktiler. Genç adam kulakların dikildiğini görünce, «gayet iyi bir terzi elinden çıktığına şüphe olmıyan -ve sekiz taksitte diktirdiği- gri renkli elbisesinin» yakasından o zamana kadar hiç kimsenin görmediği bir çiçek kopartıp dilber kadının kucağına attı. Sonra, yaşlı avukata dönerek eskisinden beter bir nezaketle:

— Evvelâ bu gaconun kim olduğunu öğrenelim! dedi.

Yaşlı avukat:

— Yabancı değil, refikam cariyeniz.. diye cevap verdi.

Delikanlı; «tam bir alâkasızlık, tam bir soğukkanlılıkla» omuzlarını iki tarafından yukarı kaldırıverdi!» Ve omuzları öyle askıya alınmış gibi dururken ki, bu hali onun cihana metlik vermediğini fazlasıyla ispat ediyordu. Elleriyle masanın üstünde trampet çalmağa başladı. Öteki eliyle de cebinden bir sigara çıkartıp küstah dudaklarına iliştirdi:

— Bir insanın, dedi, kendisine karısından daha yabancı kimse olamaz!

Zaten belliydi bu gencin ne yaman bir genç olduğu... Yaşlı avukat sağ kaşını yukarı indirip sol kaşını aşağı kaldırmaktan vaz geçerek, sağ kaşını aşağı kaldırıp, sol kaşını yukarı indirdi.

«Ensesinin üzerine dalga dalga dökülmüş katran gibi simsiyah saçlarını» bilmem hangi kadın berberine boyatmış ve gömüldüğü maroken koltukta bacaklarını pervasızca birbirinin üstüne atmış olan dilber kadın ise... «erkek dudakları kadar kalın dudaklarını» -zira, bütün erkeklerin dudakları kalındır! - ipince bir hale getirip ojeli tırnaklarını asabiyetle kemirmeğe koyuldu. Bir yandan da, yaşlı kocasının yanında, bu pervasız delikanlıya bıyık altından gülümsüyordu.

Delikanlı:

— Ben... diyerek iri ve kıllı göğsünü şehvetle yumrukladı, Fasafiso Üniversitesini yarıda bırakıp memlekete tüydüm. «Yolda geçerken tabelânızı gördüm ve içeri girdim.» Karşıma siz çıktınız!

— Demek yollamadı sizi bana hiç kimse?

Genç adam:

— Hayır, asla... diye höngürdedi. Merdivenleri kendi kendime buldum!

Her sözünde bir azamet ve bir erkek gururu vardı onun. Yaşlı avukat:

— Eyvah... diye hıçkırdı birdenbire. -Sarsıla sarsıla ağlıyordu o şimdi.- Benim dışarda bir sürü simsarım varken bu bana karşı âdeta bir hakarettir.

Koltukta, en kakavan erkeği bile baştan çıkarmak için bacak bacak üstüne attırıp «sık dokunmuş ipek çoraplardır giydiğim!» edâlı, yaşı bellisiz dilber kadın ise; şahane kalçalarını «Acı Pirinç» te kendi kendine rakseden Silvana Mangano misali çalkalıyarak ayağa kalkıp delikanlının karşısına geçti:

— Kocam sizi dinlemese de ben dinlemeğe hazırım! diyerek tekrar kalçalarını salladı.

Eh, artık delikanlı eşek olsa yine anlardı. Tüyler ürperten müthiş bir kuvvet ve daha müthiş bir zerafetle yaşlı avukatı oturduğu yerden havaya kaldırarak dışarı koridora attı. Ellerinin tozunu silerek içeri girerken:

— Tahmin etmiştim bunun böyle olacağını ben zaten... dedi. Biliyordum burada sizi bulacağımı!

Güzel kadın:

— Kapadınız mı bütün kapıları? diye sordu.

Delikanlı:

— Evet, yalnız bir kapı açık.. diye cevap verdi. Giriş kapısı o da!

Avukatın gözünü toprak doyurası güzel karısı:

— Onu da kapatalım da rahat rahat konuşalım, dedi.

Fakat mektep kaçkını yağız adam yere okkalı bir balgam atarak:

— Olmaz öyle şey.. diye itiraz etti. Bütün kapıları kapatırsak biz çıkamayız sonra...

Tam bu esnada yazıhane kapısının önünde bir takırtı oldu. «Köşeli esmer bir yüzün üzerinde, kapakları hafifçe müteharrik ve ucu biraz havaya doğru kalkmış gayet zarif ve o nisbette insana ilk nazarda ihtiras telkin eden kemikli ve incecik burnu» nu kapıya çeviren güzel kadın, galiba yeşil olan gözlerini süzerek:

— Oh.. diye inledi. Yine kocamın boynuzları...

Devam etmek istedi. Edemedi. Yutkundu ve:

— Eğer çabuk tutmazsak elimizi «son tren» i kaçıracağız... diye delikanlıyı ikaz etti.

Bunun üzerine yağız delikanlı:

— Merak etmeyin şimdi binerim...

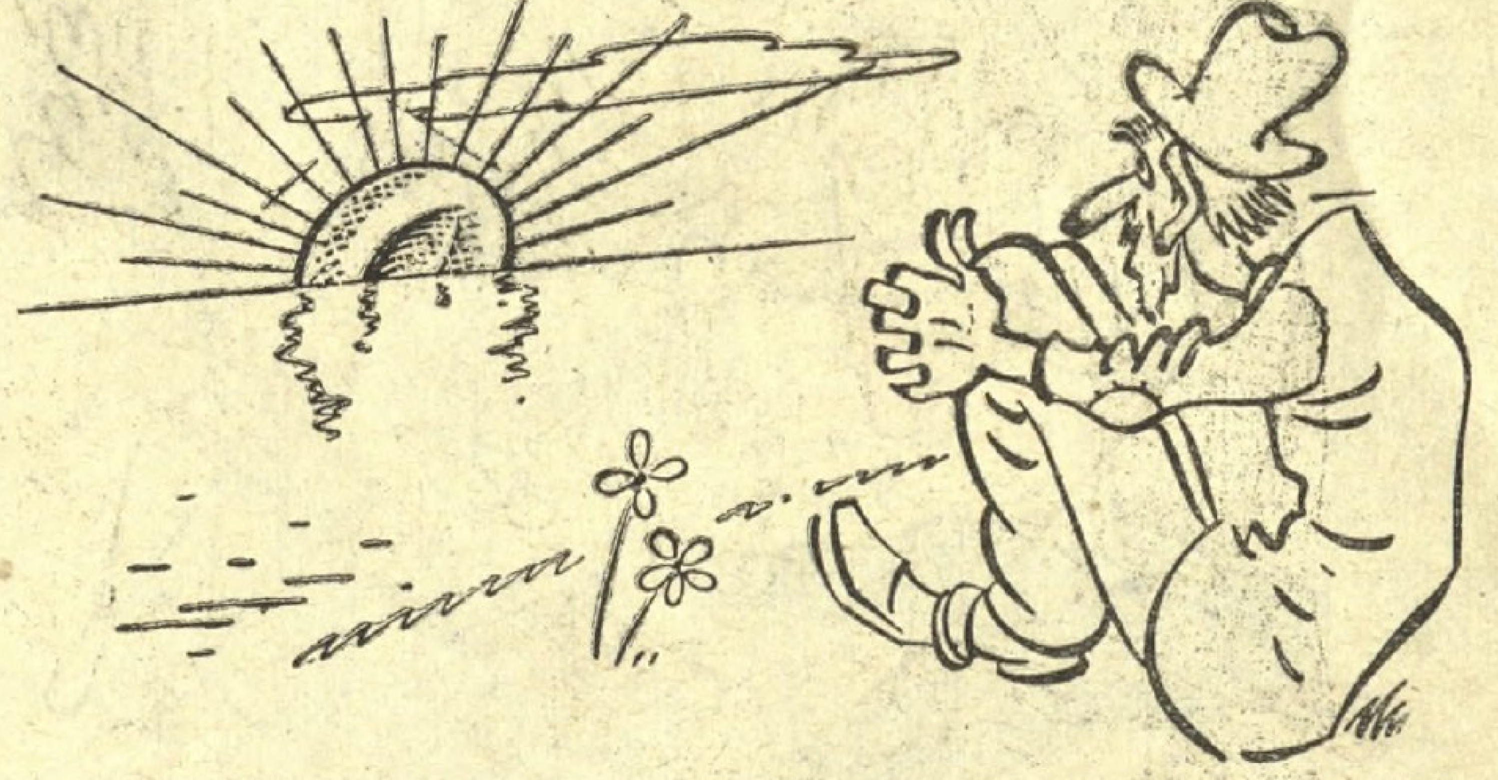
Dedi ve son trene bindi. Lokomotif düdük öttürüp rayları sarsarak hareket etti. Geride simsiyah bir duman kalmıştı ve bu duman da simsiyah saçlı kadının simsiyah saçlarını andırıyordu!

Temize çeken: Necdet ASI

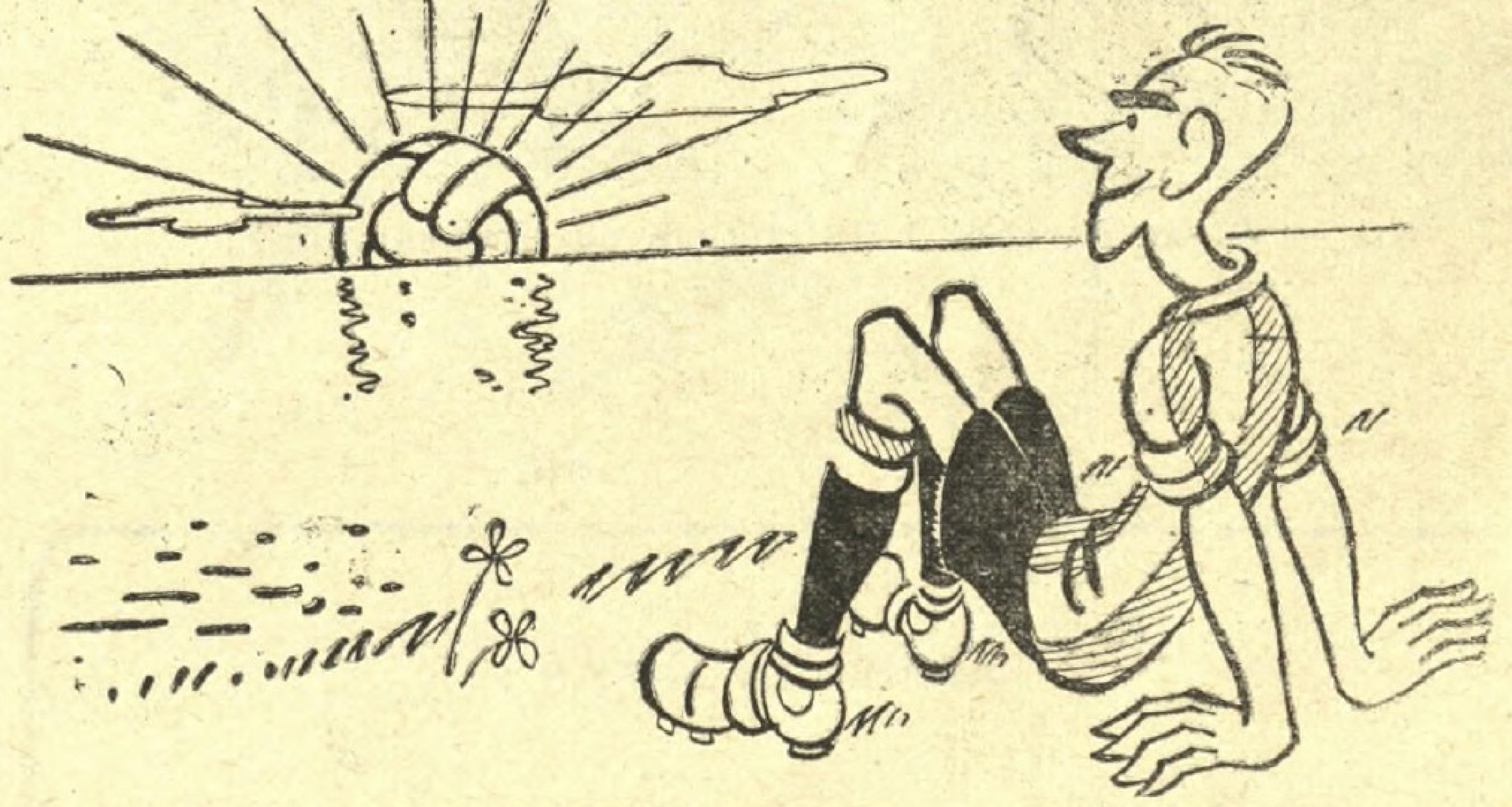
NASIL GÖRÜRLER :

Sarraf!..

Fakir!..

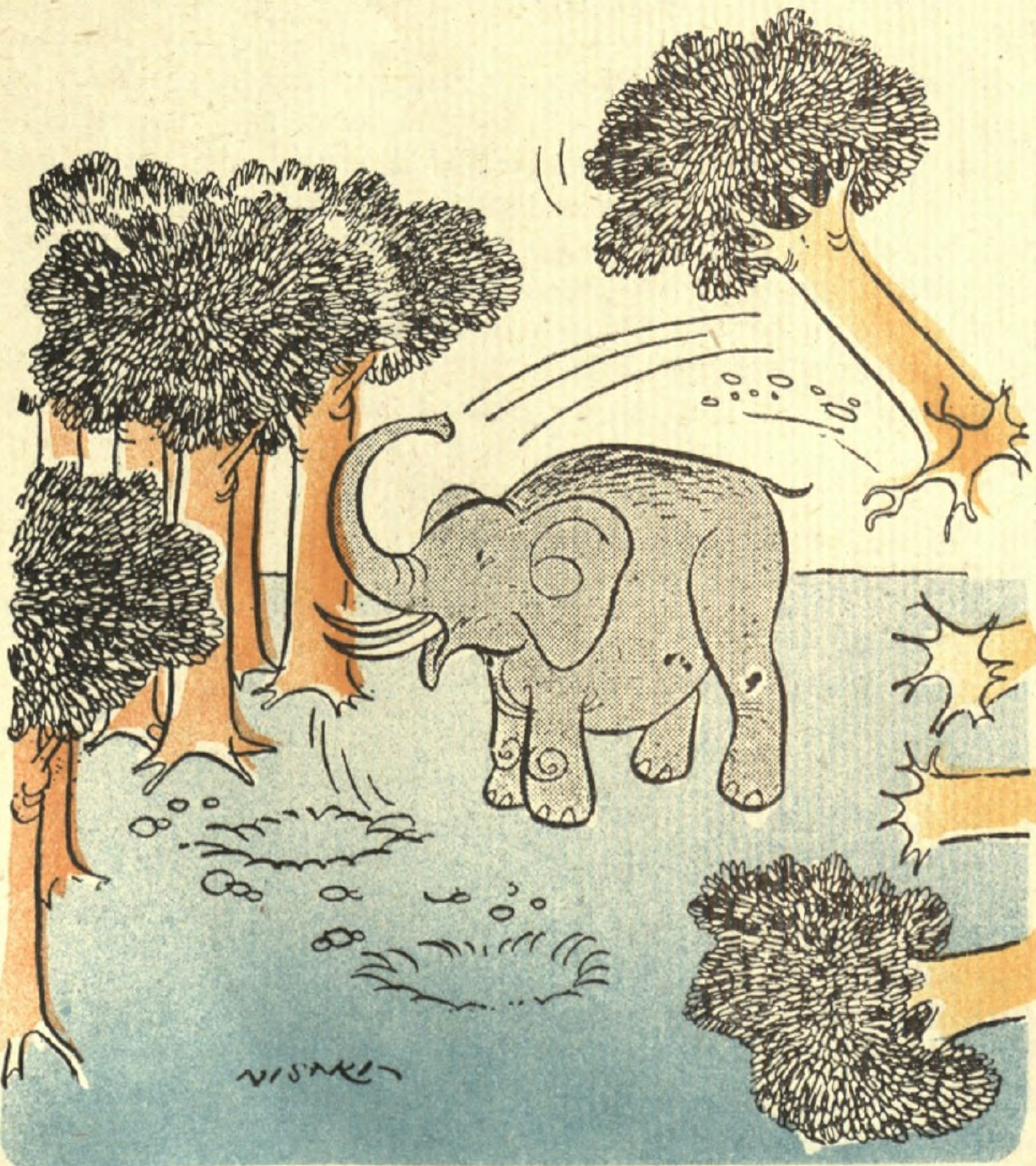

Futbolcu!..

Kız — Aman yarabbi, hâlâ okuyup öğrenemedin mi?..

AFRİKADA BAHAR :

Fil — Seviyor mu? Sevmiyor mu?.. Seviyor mu? Sevmiyor mu?..
— Il Travaso —

Demirperde Şakaları

ihtiyaç!

Alabildiğine içmiş bir sarhoş Prag sokaklarında o duvar senin, bu duvar benim yalpalıyordu.

Bir ara ortalığı inleten bir nâra savurdu:

— Nerede bu Sovyet sefarethanesi?!

Hemen başına bir kaç kişi toplandı. Sarhoş umursamadan bağırmakta devam ediyordu:

— Bu Sovyet sefarethanesi denilen yer nerede?

Tam o sırada bir polis vak'a mahalline yetişmişti. Ayakta zor durabilen sarhoşu tartaklıyarak:

— Sovyet sefarethanesini neden arıyorsun?

Beriki bulanık gözlerle memura baktı:

— Çekoslovakyada Sovyetlerin herşeyi desteklediğini duydum, benim de şu anda desteklenmeye ihtyiacım var!...

Kaç milyon?

Bulgaristanda bir mecliste söz memleket nüfusundan açılmıştı. Hazır bulunanlardan koyu bir komünist 6 milyonun azlığından dem vurdu:

— Düşünün, dedi, 6 milyon yerine bunun iki üç misli olaydık kuvvetimiz de o nisbette artardı.

O zamana kadar köşede lâfa karışmadan oturan Nikola Petkof atıldı:

— Hayır biz 18 milyonuz. Ve izah etti

— Kral Boris öldüğü zaman istisnasız 6 milyon insan gözyaşı dökmüştü. Demek memlekette 6 milyon kralcı var. Sonra Almanlar geldi, herkes bu rejim taraftarı oldu. Demek aramızda 6 milyon Nazi mevcut. Sonra komünistler bastırdı. şimdi bakıyorum herkes komünist olduğunu iddia ediyor: Demek 6 milyon komünistimiz var... E... Hepsini toplayıverseniz 18 milyon etmez mi?

Delirmiş!

Muayenehaneye iki kişi girdi: Biri diğerini işaret ederek:

— Doktor, dedi, yeğenim aklını kaçırdı: Her zaman kaçmaktan, Polonyayı terketmekten bahsediyor...

Doktor:

— Polonyadan kaçmak arzusu muhakkak bir beyin enfeksiyonuna işaret sayılmaz ki!...

— Ama doktorcuğum, bizim yeğen Rusyaya kaçmak istiyor!..

Evvel zaman!

Çekoslovakyada bir ilkokulda öğretmen, talebesine sorar:

— Söyle bakayım bana tereyağı nedir?

— Tereyağı sarı renklidir. öğretmenim; komünistler Çekoslovakyaya gelmeden evvelki zamanlarda annem ekmeğimizin üstüne sürerdi...

Sorduğu şeye bak!

Bulgar Başbakanı Chervenkov'a Bulgaristana Amerikalılar girdiği takdirde ne gibi kurtarma tedbirleri alındığını sordular.

— Ben, dedi, uçakla kaçacağım.

— Ya bakanlar?

— Onlar otomobillerle Romanyaya ve oardan da Rusyaya geçecekler.

— Geride kalan halk ne yapacak?

— Geride kalan halk mı? Sorduğunuz şeye bakın! Amerikalıların Bulgaristana girdikleri gün onlar zaten kurtulmuş olacaklar!...

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

Erkek — Şu enayilere bak, hiç salıncak görmemişler sanki!..

— France Dimanche —

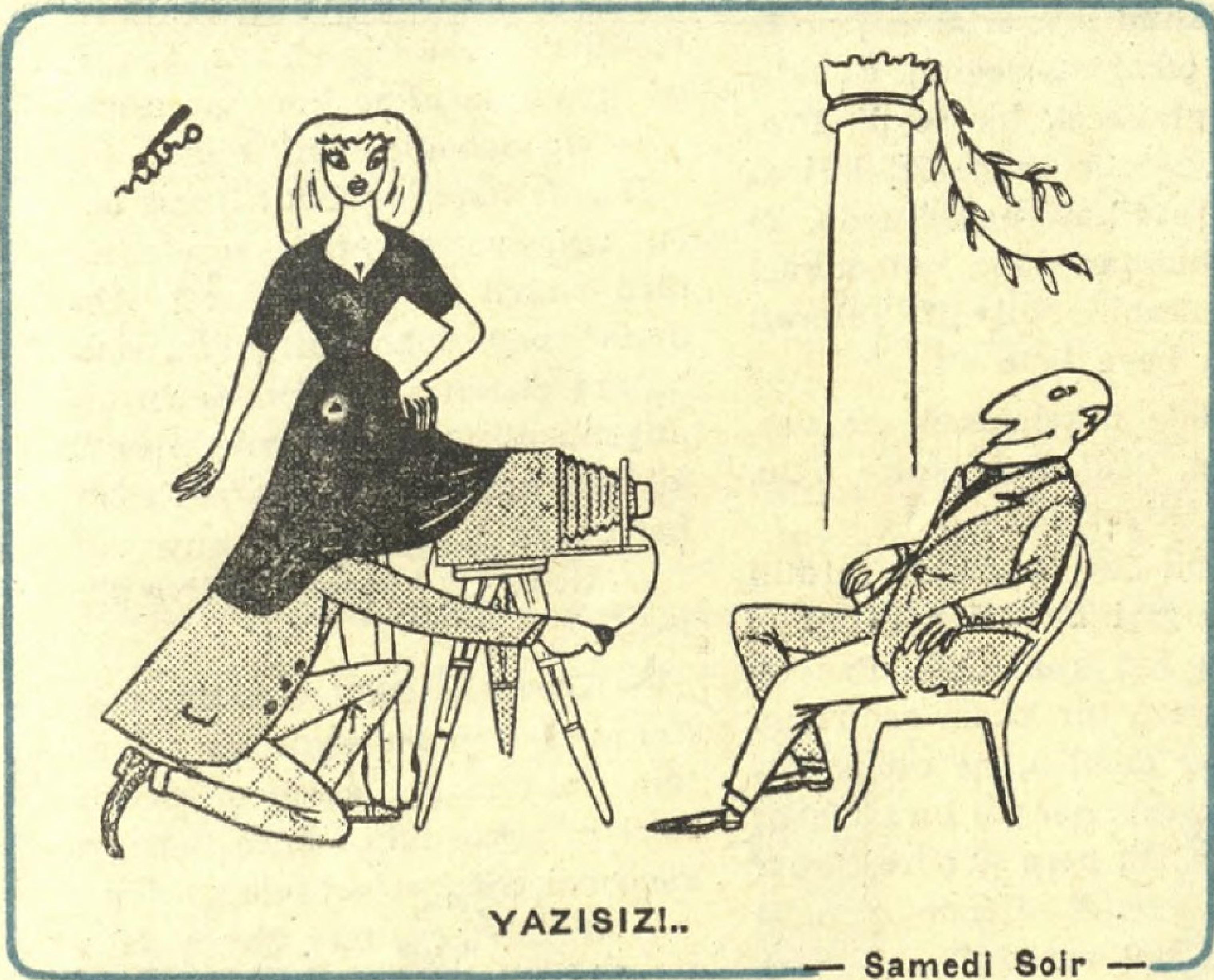

— Tanışalı bugün tam üç ay oluyor... Doğru söyle, beni yine okadar mı seviyorsun?.

— Evet, yine o kadar...

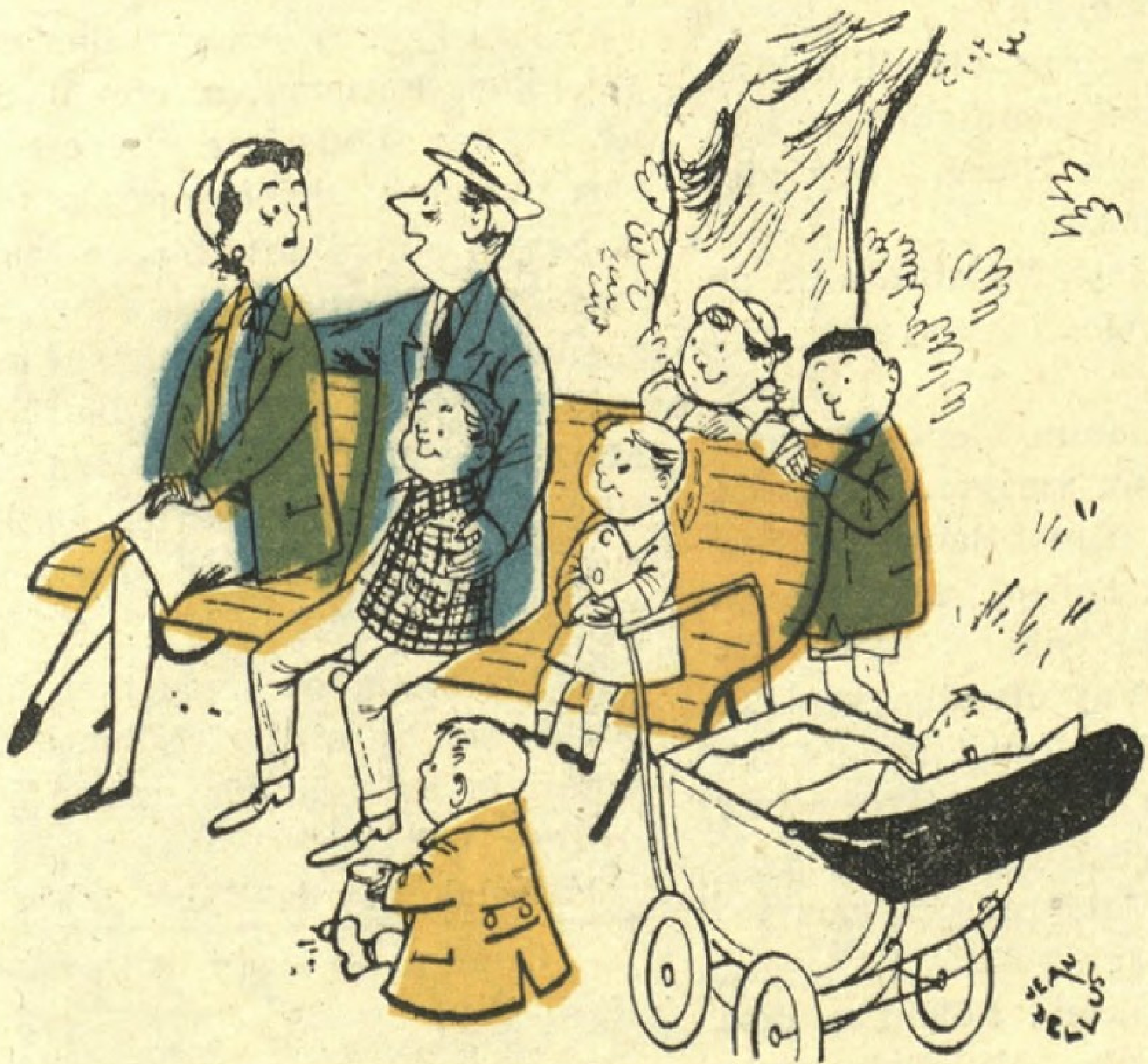
— Olmaaaz... Daha çok sevmeye çalış: Günler uzadı!...

— İl Travaso —

YAZISIZ!..

— Samedi Soir —

Çocukların babası — İnanır mısınız, hayatımda ilk kadın sizsiniz!..

— France Dimanche —

VENEDİK SEVDALILARI!..

— Ici Paris —

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 25

— Rafael efendi, rica ederim, böyle şeylere lüzum yok... Rezalet mi çıkaracaksınız?

— Ama, hanımefendi, rezaleti çıkaran ben değilim, Sadettin'dir. Asıl susması lâzımgelen ben değilim, o...

Hanife hanım, bu sefer Sadettin'e döndü:

— Sus bakayım! diye çıkıştı.

Sadettin'in bir şey dediği yoktu. Zaten susuyordu. Ama iki defa üst üste susmasına imkân olmadığı için, emrin aksini yaptı, konuştu:

— Bana bak, Rafael, buna şantaj derler.

— Ne derlerse desinler, bana vız gelir. Ben alıngan adam değilimdir. Hem meşhur lâftır, kurbağanın vakvakaları temiz suyu bulandırmaz malûm ya.

— Kurbağa ben mi?

— Evet.

— Temiz su da, zahir, sen, öyle mi?

— Ha şunu bileydin!

— Ne sıyrık herif be! Ulan, gübre şerbeti senin yanında Karakulak suyu gibi kalır... Neyse şimdi bunları bırakalım da, şu işin çaresine bakalım...

Hanife hanım, ortalığın mayna olmağa başladığını görünce pek memnun olmuştu. Mücevherlerini de kurtardığı için, rahattı. Rafael'le didişmekte bir fayda görmüyordu.

— Tamam, dedi, Sadettin bey doğru söylüyor, işin çaresine bakmalı...

Sadettin, Rafael'e döndü, şu teklifte bulundu:

— Dinle beni, Rafael. Seni suç üstü yakaladık. Sen de vaktiyle bizi suç üstü yakaladığını söylüyorsun. Demek ki fitiz. Karşılıklı susalım. Ama sen de, Turistik Palastan, şöyle su gibi bir ak, git bakalım.

— Yani?

— Yani, bir bahane bul, istifa et.

Rafael, tehlikenin ortadan kalktığını anlayınca şirretliği yine ele almakta beis görmemişti:

— Bahane kolay, dedi, her gün senin mendebur suratını karşımda görmeğe tahammülüm kalmadığını söylerim. En akla yakın bahane bu değil mi?

Sadettin bu sefer soğukkanlılığını muhafaza edemedi.

— Alçak herif, namussuz herif! diye bağırdı. Bir kadının şerefi ile oynamak tehlikesi olmasaydı, ben sana şimdi gösterirdim dünyanın kaç bucak olduğunu. Haydi, defol git de benim başımı belâya sokma.

Rafael, lâkırdının boşu boşuna uzadığını görünce, bir an evvel sıvışmanın daha muvafık olacağına karar vermişti. Sadettinin bu öfkeli sözlerine mukabele etmedi, Hanife hanımın karşısında, alaycı bir tavırla yerlere kadar eğildi, barın arka kapısından çıktı..

★

Hanife hanımla Sadettin derin bir nefes almışlardı. Rafael, kuyruğunun ucunu dünyaya ha değdirdi, ha değdirecek derken, hiç bir zarar vermeksizin gökte süzülüp giden bir kuyruklu yıldız gibi, semalarından geçip gitmişti. Geçirdikleri helecanla kalmışlar, fakat büyücek bir tehlikeden kurtulmuşlardı. Bu kurtuluşun sevinci içinde, ağızları kulaklarına vararak bakıştıkları sırada, barın kapısı birdenbire açıldı, Abdullah bey, top ağzından gülle fırlar gibi içeri daldı. Elinde tuttuğu bir kâğıdı havada sallaya sallaya Hanife hanıma:

— Neredesin Fifi? Diye bağırdı. Bir saattir seni arıyorum.

Hanife hanımla Sadettin, dönüp baktılar. Abdullah beyin yüzünde öfke alâmetleri vardı. İkisinin de yüreği şöyle bir horp! etti. Barda başbaşa oluşları, Rafaelin az evvel korkunç tehditler savurmuş olması, Abdullah beyin elinde bir kâğıtla içeriye saldırırcasına girişi, pek hayra alâmet olmayan bu âni teşrife oldukça korkunç mânalar verdirecek mahiyette şeylerdi. Abdullah bey, karısının ihanetine dair imzasız bir mektup almış boynuzlu bir kocaya benziyordu.

Hanife hanım, korkudan dili dolaşarak bir şeyler gevelemeğe çalıştı;

— Vallâhi bir şey değil, kocacığım... Şey... Raf... mücev... Sadet... şey oldu da... şey ettik de...

Abdullah bey, bereket versin, karısının bu şaşkın halinin farkına varacak durumda değildi.

Elinde tuttuğu kâğıdı Hanife hanımın burnuna uzattı:

— Al, oku, diye bağırdı. Kızın olacak kahpenin sevdalısı olacak hergelenin babası olacak namussuzdan telgraf.

Hanife hanım, tirtir titreyen elini uzattı, telgrafı aldı, okudu. Telgraf şu idi:

Turistik Palas oteli sahibi
Abdullah efendiye
Oğlum Nevresin kızınız Zehra hanımla evlenmesine müsaade ettiğimi teessüfle bildiririm.
Fabrikatör Hamdullah Arı

Hanife hanım, telgrafı okuduktan sonra, şaşkın bakışlarını kocasına çevirdi. Abdullah bey, kaşları hâlâ çatık, gözleri hâlâ ateş püskürerek:

— Gördün mü? diye haykırdı. Başımıza gelenleri anladın mı?

Hanife hanım telgraftan hiç de fena mâna çıkarmış değildi. Bilâkis, haber sevinilecek bir şeydi. Profesyonel dansör zannettikleri adam bir fabrikatörün oğluydu. Zizciğine bundan daha mükemmel kısmet çıkabilir miydi? Telgrafı Abdullah beye iade etti:

— Bunda öfkelenecek ne var, kocacığım, dedi. Fabrikatör oğlu, daha ne istiyorsun?

Abdullah bey, karısının safdilliğine acır gibi bir tavır takındı:

— Vah Fifi vah, dedi. Ben de seni dirayetli bir kadın sanırdım. Fabrikatör değil a, ne olursa olsun, terbiyesiz herifin biri olduğu meydanda. Bir kere şu adrese bak. Abdullah efendi. Bende efendiliğe benzer hal var mı?

Sadettin fırsatı kaçırmadı, taşı gediğine koydu:

— Hâşâ, patron, efendilik kim, siz kim! Size efendi demek için insan Pazarola Hasan bey gibi mangafa olmalı.

Abdullah bey, Sadettinin bu dokunaklı ve iğneli kinayesini kavrıyamamıştı.

— Bak, hanım, dedi, Sadettin bile bana hak veriyor. Koskoca beyefendiye efendi denir mi? Saygısız kerata. Sonra, telgrafın şu son cümlesine bak: (Tesssüflerle bildiririm). Vay efendim vay! Teessüflerle bildirirmiş! Ne kelime bu? Ne diye teessüf ediyor yani?

Sadettin yine lâfa karıştı:

— Verdiği telgraf parasına teessüf ediyordur belki.

Sonra, uzaktan, boynunu ileri doğru uzatarak, Abdullah beyin elindeki telgrafın kelimelerini saydı:

-- Yirmi kelimelik telgraf. Epey para tutmuştur. Belki arkadan bir de mektup gelecektir, çektiğim telgrafın ücreti olan şu kadar kuruşu fabrikadaki adresime göndermenizi rica ederim, diye.

Tam o sırada, barın kapısı açıldı. Nevresle Zehra içeri girdiler. Hanife hanımla Abdullah bey, arkaları kapıya dönük durdukları için, onların girdiklerini görmemişlerdi. Fakat Sadettinin, gözlerini fal taşı gibi açarak karşıya bakması üzerine, başlarını çevirdiler ikisi birden:

— Aaaa! dediler.

, Zehra koşup annesinin boynuna sarılmış, Nevres de gülerek ilerlemiş, Abdullah beyin elini öpmüştü. Sadettin, biraz geriledi, kendi kendine konuşurcasına:

— Öp babanın elini! dedi.

Hanifa hanımla kızı sarmaş dolaş, ağlaşıyorlar, arada sırada, sinirli sinirli de gülüyorlardı. Abdullah bey, soğukkanlılığını muhafaza etmenin kibarlık icabı olduğunu düşünmüş, Nevresin öptüğü elini cebine sokmuş, şöyle bir kasılmıştı:

— Nedir bu kepazelik? diye gürledi.

— Kepazelik değil, efendim, aşk. Zehra ile ben sevişiyorduk. Babamın izni olmadan evlenemiyeceğimizi bildiğim için, önce Zehrayı kaçırmak mecburiyetinde kaldım.

Abdullah bey, bir parça daha kasıldı. Elini tehdit dolu bir işaretle salladı:

— Sen Zehrayı kaçırmadan evvel aklını kaçırmışsın, efendi, diye bağırdı. Pederiniz beyefendi razı olmadan evlenemezmişsiniz. A benim düdüğüm, bir de bana sorsana bakalım. Bakalım ben razı olacak mıyım? Sen kimsin evvelâ? Turistik Palasın dansörü. Meslek mi bu? Ben, karılara sarılıp ortadan dönmekten başka marifeti olmayan ipsiz sapsız adama kız mı veririm?

— Siz benim yaşımda iken bir meslek sahibi miydiniz? Zehranın annesiyle evlendiğiniz zaman neciydiniz bakalım?

Abdullah bey irkildi:

— Onun orası senin üstüne vazife değil!

Münakaşa pek de kendi lehlerine bir cereyan almadığını gören Hanife hanım atıldı:

(Devamı var)

116

Eski Türk Mizahından

Evde Yok...

Ortalık henüz ağarmıştı. Kapının tokmağı hızlı hızlı vurul du:

Çat, çat, çat!.

Kapıyı aralıyan çocuk ev sahibini karşısında görünce ürkerek geri çekildi...

— Kimi istiyorsunuz?

— İsmail beyi göreceğim...

— Evde yok...

— Nereye gitti?

— Bilmem...

— Ne zaman gelir?

— Bilmem...

Çat!. Kapı kapandı ve çocuk, kıskıs gülerek yukarı çıktı; ev sahibi de acı acı homurdanarak yoluna devam etti.

★

Vakit öğle... Kapı biraz daha hiddetlice çalındı. Bu sefer açan kiracının karısı:

— Kim o?.

— İsmail bey evde mi?

— Hayır...

— Ne zaman gitti?.

— Biraz evvel...

— Ya.. Ne zaman gelir?

— Belli olmaz!

Çat!. Kapı tekrar hızla kapandı. Kadın mutbağa koştu, ev sahibi yoluna devam etti.

★

Karşıki minarede akşam ezanı okunuyordu. Kapı, yerinden sarsılarak çalındı.

Cumbadan kiracının annesi seslendi:

— Kim o?.

— Daha gelmedi...

— İsmail bey evde mi?

— Ne zaman gelir?

— Ne bileyim ben.. Kâhyası değilim a...

Ev sahibi hafif bir küfürle karışık, yere bir tükrük savurdu...

★

Vakit: Yatsıyı geçmiş... Üç aydır kira alamıyan ev sahibi yine kapının önünde... Sabahtanberi, onun gidip gelişini kafes arkasından gizli gizli seyreden İsmail bey de yine köşe minderinde...

Çat, çat!.

— Kim o?.

— İsmail beyi görmek istiyorum...

— Evde yok...

— Evde yok mu?.

— Yok!.

Hiddet, adamcağızın başında bomba gibi patlamıştı. Dudaklarına kadar gelen küfürleri tutamadı:

— Evde yok ha... Hangi keratadır bu sabah karanlığından gece yarılarına kadar sokaklarda gezen?.

İsmail bey, kendini tutamadı, kafesi sürüp cevap verdi:

— Kim olacak, sen!.. Bak, ben evimde oturuyorum işte!...

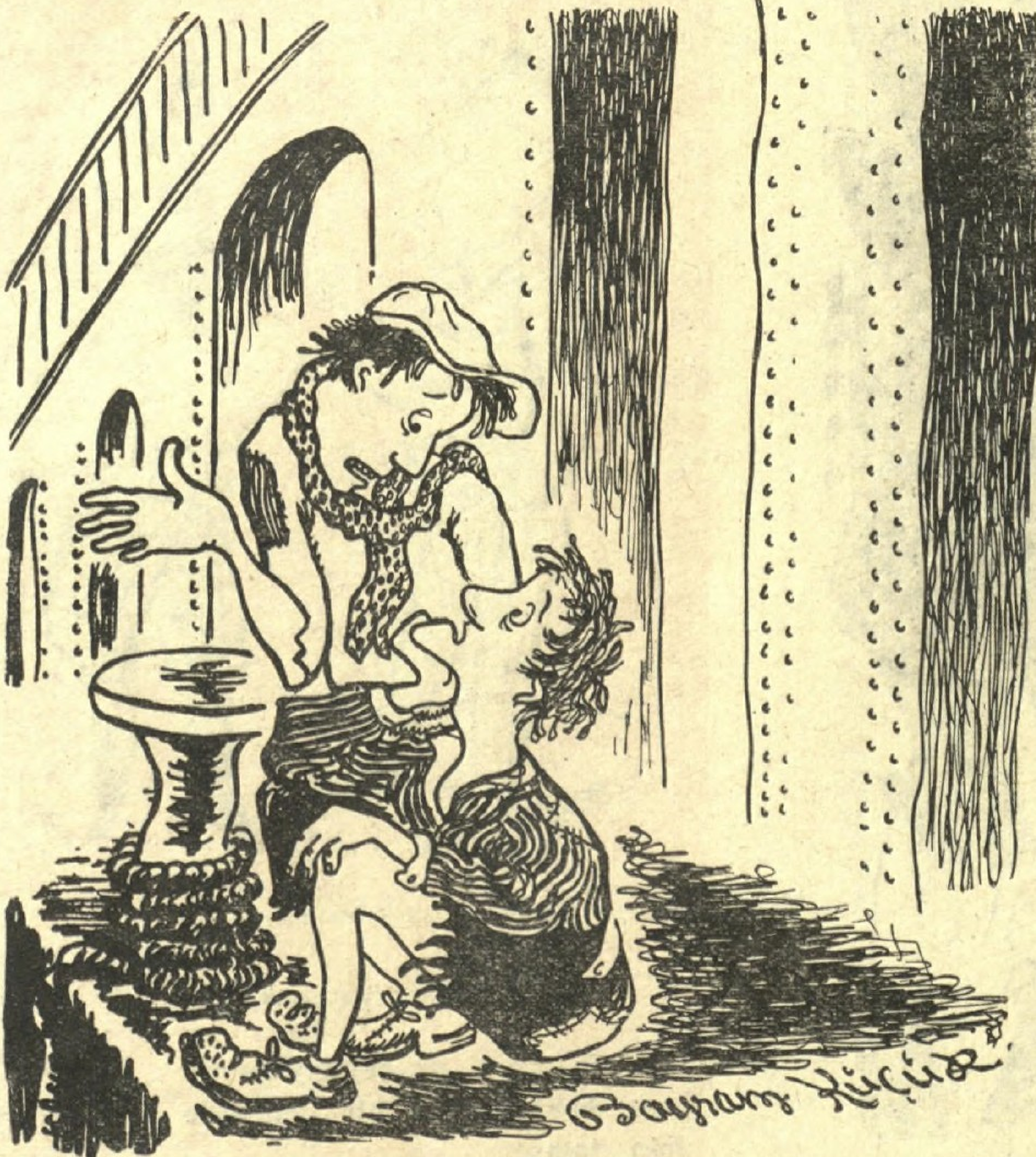
Kiracı

Erkek — Şu ilkbahar ne sihirli mevsimdir... Her şeye tazelik, güzellik verir...

Kadın — Haydi canım, kimi kandırıyorsun?.. Ben senin kaç ilkbaharını gördüm!..

KÖPRÜALTI ÇOCUKLARI İÇİN BİR YRUT AÇILACAK (Gazeteler)

— Bize bir yurt açacaklarmış...

— Yaaa, acaba hangi köprüde?..

Üstad Server Bedi, Akbaba için bir şâheser yazdı:

KEMİKSİZ AYŞE

Bu roman, hem aşk romanı, hem polis romanı, hem macera romanıdır.
Gelecek sayımızda ı başlıyacağımız romandan bir parça :

★ ★

Yine divana uzandım ve bu sefer, kemiksiz Ayşeyi ilk tanıdığım yaz akşamını hatırladım.

On beş sene evveldi. Galiba bir temmuz gününün akşamı, boğucu sıcoö. Vapurdan Kadıköy iskelesine çıkmağa hazıranıyordum. Çımacı «Ayaklar...» diye bağırırken ben ceketimin sol cebinde bir karıncalanma hissettim. O zaman zayıftım ve vücudüm çok hassastı. Omuzuma birinin eli yaklaşsa, tenime değmese bile, hissederdim. Cebimde de bir el olduğunu sezdim ve hemen elimi uzatarak bileğinden yakaladım. Fakat bu, bir insan bileğinden ziyade, körpe bir patlıcana benziyordu. Daha yumuşak, daha ince, ama avcuma hiç bir kemik sertliği vermeyen garip bir uzuv.

Dönüp baktım. Elini yakaladığım şeytan, genç bir kızdı. Bileğini avcumdan kurtarmak için hiç bir hareket yapmıyor; gülümsüyor, fakat küçük esmer yüzünde çitlenbik gibi siyah gözleriyle gözlerime yalvaran bakışlar yağdırıyordu. Bileğini bırakıp elini tuttum. Şaşılacak şey. Kemiksiz, kemik yok ellerinde, kemik yok. Parmakları muz gibi yumuşak, fakat daha ince ve kıvraktı. İskeleye beraber çıktık. Hemen koluna girdim ve kulağına eğilerek:

— Korkma, dedim, ahbapça konuşacağız.

Kadıköy iskelesinin üstündeki kahveye çıkıp oturduk. Bembeyaz dişleriyle gülüyor ve çitlenbik gözlerini kırpıştırıyordu.

— Neden bu haltı ettin? diye sordum.

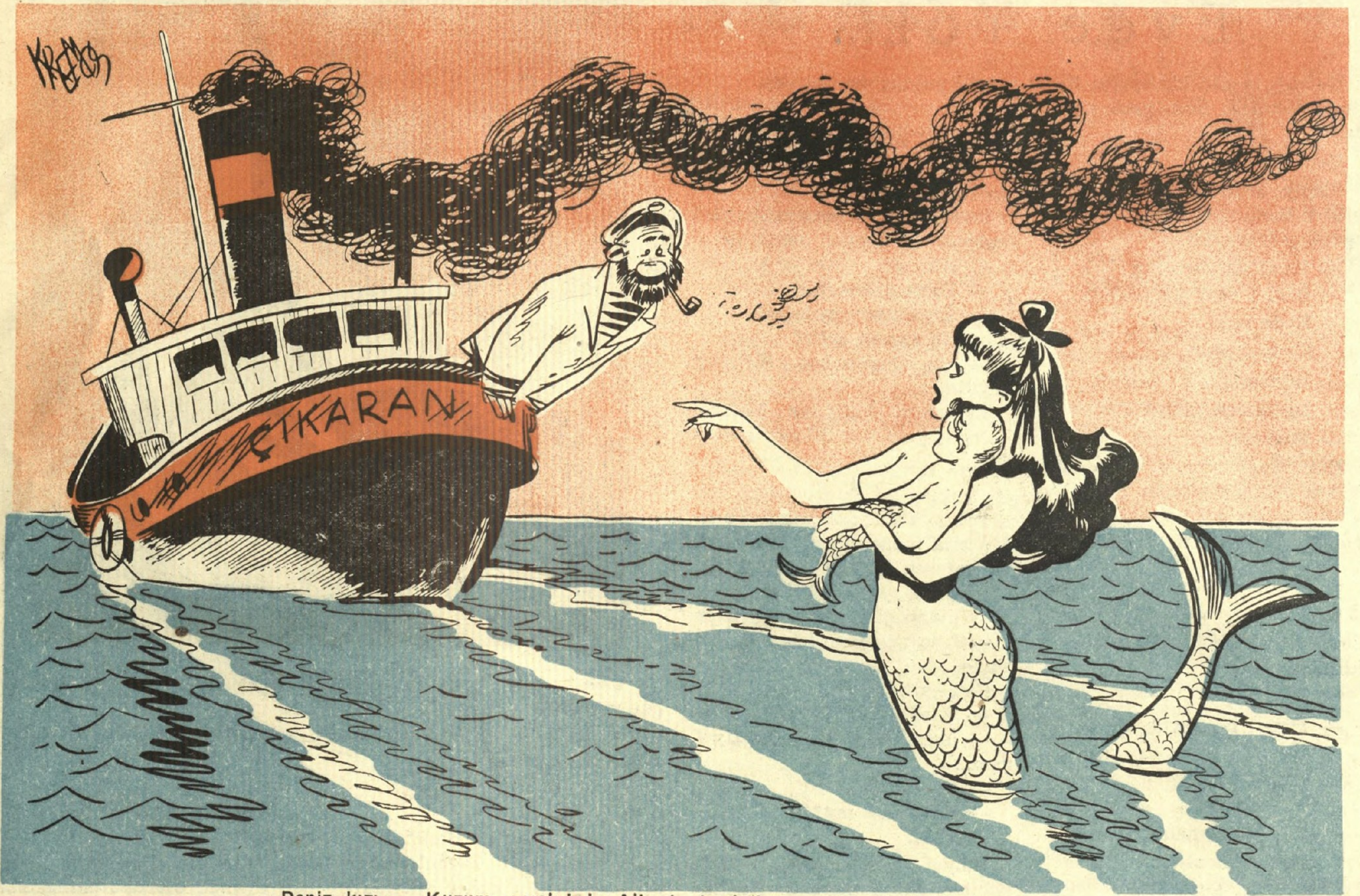
Titriyerek cevap verdi:

— Açım!

(Gelecek sayımızda başlıyoruz.)

Dünya Karikatürleri

Deniz kızı — Kuzum, geminizde Alberto isminde genç bir dalgıç var mı?..

— İl Travaso —

— Teşekkür ederim güzelim!..
— France Dimanche —

— İşte böyle... Ben, karımın berberinde saçlarımı yaptırıyorum, karım da benim berberimde kestiriyor!..

— İl Travaso —

İKİ REJİSÖR ARASINDA:

— E, şimdi ne çeviriyorsun?
— Eski karımı bir yenisiyle değiştirmek için dolap!..

— İl Travaso —

118

TURAL

Öksürüğü Keser

Bütün ağrılara karşı

Kininli

GRİPİN

BAŞARI İLE KULLANILIR.

En Güzel Roman

ÜÇ KATLI EV

Yusuf Ziya Ortaç

ikinci Baskısı Çıktı

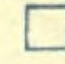
Fiatı: 150 Kuruş
Umum satış merkezi:
AYDABİR — AKBABA YAYINEVİ
İSTANBUL

T. C. Ziraat Bankası

TASARRUF HESAPLARI

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira
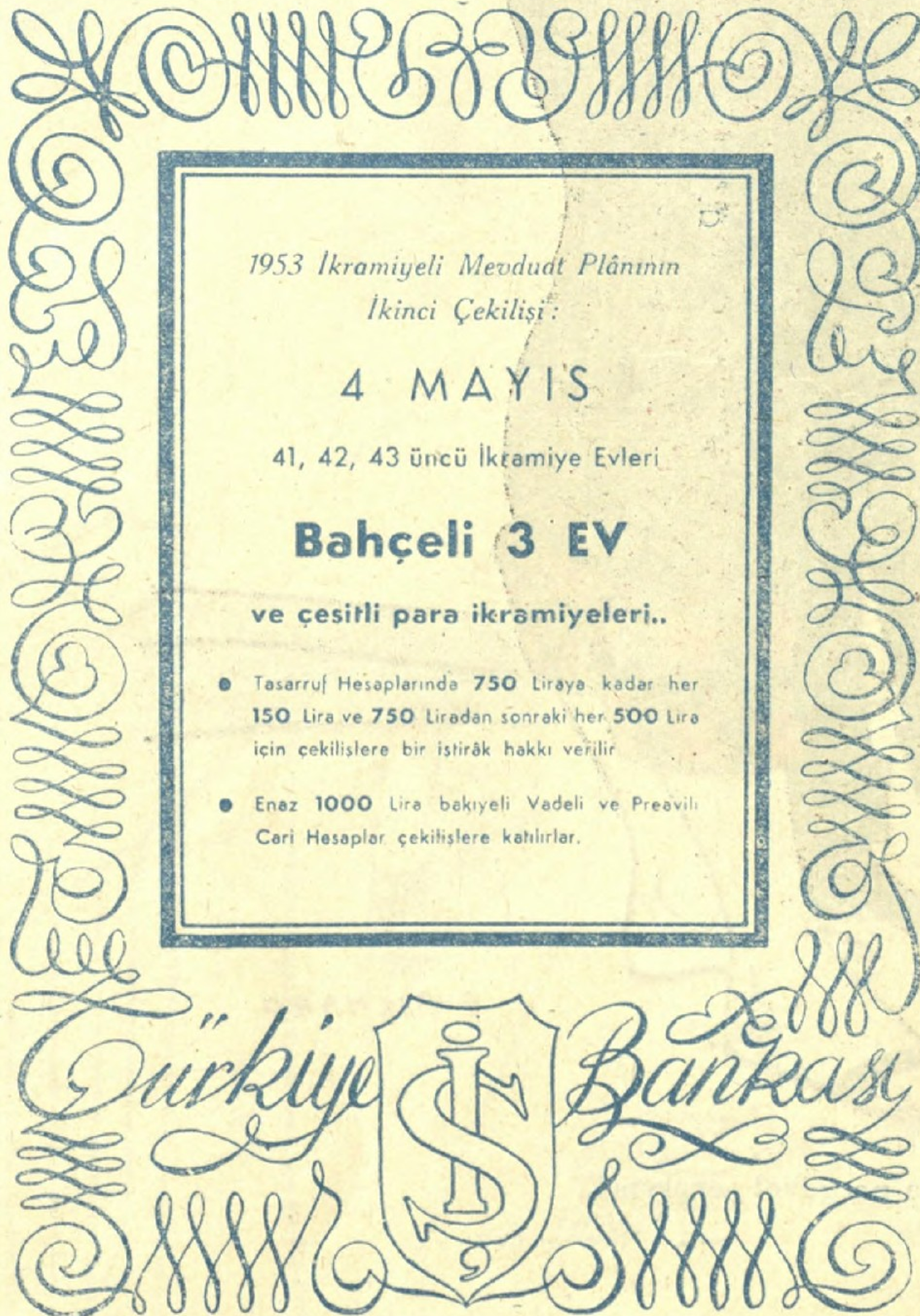

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Fazla tafsilât için 444 Şube ve Ajansımız emrinizdedir.

Ankara Sigorta

Şahsî ve Millî Varlıkların bekçisidir

Merkezi: Büyük Postane karşısında.

Telefon: Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

Akbaba

— Görüyor musun?.. Sulandıkça ne güzel serpiyor!..

— Le Rire — den

120